

DE KEUKENPRINSES

komedie van Luc Kerkhofs

(Opgedragen aan mijn bloedbroeder zaliger Paul H.)

PERSONAGES:

5 dames - 4 heren (2 fig.)

YVONNE BEX : 50

FONS : 50, haar man

NATHALIE : 25, haar dochter

ALAIN : 25, haar schoonzoon

BOMPA : 80, haar vader

MAGDA AALPUT : buurvrouw

MEVR VAN KERKHOVEN : voorzitter jury

PASTOOR : jurylid

MEVR DE BURGEMEESTER : jurylid

DECOR:

EERSTE EN TWEDE BEDRIJF

Sobere huiskamer

Verdeeld in de kamer staan er o.a. tafel plus stoelen, een verouderde tv, een goedkope kast, een divan, etc. Een deur wijst richting keuken en een deur wijst richting hal. Het interieur is versierd met een brede waaier aan cactusplanten.

DERDE BEDRIJF

Podium van een parochiezaal

(De weinige meubelstukken kunnen onder de pauze makkelijk achteruit geschoven worden omdat we tijdens de wedstrijd maar een kleine helft van het podium nodig hebben).

Fond: een wit paneel, mogelijk uit piepschuim. Centraal op het podium zien we de voorkant van twee identieke nep-bakovens op enige afstand naast elkaar. De deurtjes van de ovens moeten hoe dan ook kunnen scharnieren zodat het allemaal echt lijkt.

Vóór de ovens staan er twee identieke werktafels. Boven de ovens is een reclamebord bevestigd waarop de naam van de sponsor in drukletters staat. De juryleden zitten ergens op het podium achter een tafel van waaruit ze de wedstrijd goed kunnen volgen.

Vóór het podium is een trapje voorzien. Ergens aan de kant in de zaal staat een paravent.

EERSTE BEDRIJF

(NAMIDDAG)

(Buurvrouw Magda Aalput zit aan de koffie met Yvonne en de acht maanden zwangere Nathalie. Aalput is merkbaar een tang van een vrouw. Tijdens haar bezoeken zal ze altijd op dezelfde stoel gaan zitten. Op de achtergrond verzorgt Alain z'n cactussen. Hij draagt een lange belachelijke schort, lange plastic handschoenen en op z'n kop heeft hij een plastic beschermkap waarvan de klep tot voor z'n gezicht kan buigen. Hij prevelt tegen z'n cactussen in stilte)

AALPUT: (tot Nathalie) ...en voor wanneer is 't kleintje?

NATHALIE: Voor binnen een viertal weken.

YVONNE: Maar nee, dat gaat geen vier weken meer duren.

NATHALIE: Zèg ma, als de gynaecoloog "vier weken" zegt, dan geloof ik die toch zeker.

YVONNE: Gij zijt ook drie weken te vroeg gekomen.

AALPUT: (tot Nathalie) En nu hebt ge bevallingsverlof?

NATHALIE: Natuurlijk. Ziet ge mij zoal aan den band staan om koekjes in te pakken!

YVONNE: Nog wat koffie, Magda?

AALPUT: Merci Yvonneke. (presenteert haar leeg kopje)

YVONNE: (als ze uitschenkt blijkt de thermos leeg) Wil ik nog snel een potje maken, of hebt ge geen tijd meer?

AALPUT: Ik heb alle tijd van de wereld.

NATHALIE: (verzint snel) Ma, uwe koffie is op.

YVONNE: Dat kan niet...!

NATHALIE: Ma, 't laatste van 't pak zat in deze thermos. (knipoogt stiekem naar Yvonne, maar die snapt de bedoeling niet)

YVONNE: Ik heb drie dagen geleden nog nen halve kilo gekocht.

AALPUT: Misschien hebt ge muizen in uw keuken!

NATHALIE: Ja, hier zitten veel muizen.

(Nathalie tikt Yvonne onder tafel aan waardoor Yvonne schrikt)

YVONNE: Ooooh...!

AALPUT: Wat scheelt er Yvonne?

YVONNE: Ik dacht dat er een muis onder tafel zat.

NATHALIE: (gooit het over een andere boeg, tot Aalput) En gij denkt nog niet aan kinderen?

AALPUT: Wie gaat die allemaal eten geven in deze slechte tijd?

NATHALIE: Daar werken we toch allemaal voor.

AALPUT: Werken...? (ad Alain) Noemt gij dat werken...?

NATHALIE: Alain is pas ontslagen.

YVONNE: (vervolgt) Maar hij is wèl op zoek naar werk.

AALPUT: Dat ken ik. Zo zijn er nog 400.000 in België!

NATHALIE: En daarom zijn wij hier een aantal weken geleden komen inwonen. Zo kunnen we sparen voor een huis.

AALPUT: Hoe kunt ge nu sparen met ne vent die zonder werk zit?

NATHALIE: Alain kan toch niet méér doen dan werk zoeken.

AALPUT: Tussen z'n cactussen zeker...! Profiteurs zijn het!

(Op de achtergrond horen we het vervelend geblaf van de hond van Aalput)

AALPUT: Onze Pucky wordt ook wakker.

NATHALIE: Waarom blaft uwen hond altijd zo...?

AALPUT: Hij kan niet verdragen dat ik hier op de koffie kom.

NATHALIE: Ge wordt dat constant geblaf toch ook wel eens kotsbeu?

AALPUT: Och kindje, dat klinkt als muziek in m'n oren.

NATHALIE: Hij krijgt toch eten?

AALPUT: Meer dan nodig. Weet ge dat die bij ons in 't midden van 't bed ligt!

NATHALIE: Ja, dan begrijp ik dat gij geen kinderen hebt.

YVONNE: (presenteert aan Aalput) Neem nog maar een koekje.

AALPUT: (neemt een koekje) Is Fons niet werken vandaag?

YVONNE: Nee, hij moest met de auto naar de keuring.

AALPUT: Met die oude versleten roestbak? Waarom koopt hij gene nieuwe?

YVONNE: Uwe vent is antiquair, de mijne is maar ne gewone lasser op een fabriek.

AALPUT: Zo'n fiat van 17 jaar oud is een gevaar op de weg. Doe zoals wij en koop u ne mercedes.

YVONNE: Ik kan 't geld niet van de bomen schudden, Magda.

AALPUT: Nee, dat dacht ik al omdat ge zonder koffie zit. (wil opstappen) Ik zal maar eens doorgaan. (neemt nog enkele koekjes) Die neem ik mee voor onze Pucky. (bedenkt zich, en stopt het hele pak in haar zak) Ik zal heel het pak maar meenemen, dan heeft onze Pucky voor morgen ook nog wat.

(Net op dat moment wil Alain een koekje van tafel nemen)

AALPUT: Te laat, vriend...!

ALAIN: Is heel dat pak koekjes nu al op?

AALPUT: Ge had iets vroeger moeten zijn.

ALAIN: Nathalie, hebt gij die koekjes allemaal opgegeten? De gynaecoloog heeft toch gezegd dat ge niet te veel mocht snoepen. (stuit op boze blik van Nathalie)

AALPUT: Dan heb ik vandaag weer een goei daad gedaan. Allé, ik ben er mee weg.

ALAIN: (wil Aalput de hand schudden) Dag madam Aalput.

(Maar Aalput weigert arrogant de hand van Alain)

AALPUT: Tot morgen. (tot Yvonne) En vergeet niet van koffie te gaan kopen. (af langs hal)

NATHALIE: (nijdig) Had ik geweten dat die koekjes voor haar hond waren dan had ik er vergif opgesmeerd! Die Magda Aalput is nu toch eens een kreng van een vrouw hé!

ALAIN: En héél onvriendelijk. Ze wou mij niet eens een hand geven.

(Fons komt boos thuis)

ALAIN: (overdreven vriendelijk) Dag pake.

FONS: Yvonne, wilt ge nu eens iets weten? Onze fiat is afgekeurd...!

ALAIN: (plagend) Wat scheelt er aan? Draaien de wielen achterstevoor, haha...?

FONS: (streng dreigend) Pas op gij, hé vriend! Maak me niet kwaad hé!

NATHALIE: Allé pa, dat beestje is bijna 20 jaar oud.

FONS: Dat heeft er niks mee te maken.

NATHALIE: Ge kunt met uwe vinger door de carrosserie duwen.

YVONNE: En als ge hevig stopt moet ge oppassen of ge zit met uwe voet op den asfalt.

ALAIN: The Flinstones doen dat ook.

FONS: (plooit het keuringattest open) Allé, wat staat hier op? Lees eens voor, Yvonne!

NATHALIE: Pa, ge moet eens ne leesbril kopen.

YVONNE: Hij heeft er ene, maar hij wil 'm niet opzetten.

FONS: Ne vent van mijne leeftijd zet geen bril op. Leesbrillen dat is iets voor gepensioneerden.

ALAIN: En ook voor mensen die slecht zien hé.

(Yvonne wrijft met haar zakdoek over haar gelaat)

FONS: Yvonne, gij zweet zo. Zijn dat de eerste vapeurkes?

YVONNE: Nee, dat is van colère.

NATHALIE: Aalput is weer op de koffie geweest, pa.

FONS: Waarom zet ge die onnozel trut niet gewoon buiten?

NATHALIE: Dat durft ons ma niet.

FONS: (tot Yvonne) Ge hebt toch gezegd dat haar smerige hond heel de nacht van z'n toren blaast?

NATHALIE: Dat durft ons ma ook niet.

FONS: Yvonne, hoe dikwijls heb ik u al gezegd dat...

YVONNE: (onderbreekt) En er is nog nieuws, uit het rusthuis!

FONS: Wat nu weer...?

YVONNE: Ze hebben gebeld. Ons vader komt straks naar huis.

FONS: Waarom...?

YVONNE: Hij is al een paar keren ontsnapt omdat hij gestraft was.

NATHALIE: Kon hij de wc weer niet vinden!

YVONNE: Nee, hij kan de vrouwen niet met rust laten.

ALAIN: Als dat nog niet mag. (stuit op vurige blik van Fons en Nathalie, herpakt zich onmiddellijk) Ze hebben gelijk, zoiets mag niet! (ontkennend) Mag niet...!

YVONNE: De directeur wil hem niet meer in zijn rusthuis.

FONS: En nu...?

YVONNE: Naar een ander rusthuis zeker.

NATHALIE: Jaja, maar ge komt wel eerst voor een paar maanden op ne wachtlijst hé.

YVONNE: Ik stel voor dat we ons vader hier zolang dan maar binnen pakken.

FONS: Yvonne, wij hebben geen plaats.

YVONNE: Jawel, we maken de logeerkamer vrij.

FONS: En mijn verzameling miniatuur vliegtuigen dan...?

YVONNE: Die verhuizen we naar de zolder.

FONS: Daar zitten muizen, die zullen alles kapot bijten.

ALAIN: Dan moet ge niet verschieten dat hier vroeg of laat nen boeiing 747 door het huis vliegt met een muis aan 't stuur, haha.

FONS: (trekt gepikeerd de klep van Alain z'n beschermkap omlaag) Zèg pipo, wilt gij u eens niet bemoeien met mijn vliegtuigen!

(Alain zet zich terug aan de verzorging van z'n cactussen)

YVONNE: Dat is dan geregeld met ons vader...?

FONS: Nathalie, haal voor mij eens vijf dozen prozac bij den apotheker. Nee, breng er maar tien mee!

YVONNE: 't Is toch maar voor een paar maanden hé.

FONS: Ja, dat ken ik, die maanden kunnen jàren duren.

NATHALIE: We kunnen den Bompa toch ook niet op straat zetten.

FONS: We hebben afgesproken dat...

YVONNE: (onderbreekt) Dat weet ik, Fons. Dat weet ik. Maar zoiets hebt ge niet in de hand.

NATHALIE: Het blijft ne mens hé.

FONS: Ne mens...? Ik vind dat hij de laatste tijd meer en meer op ne kakkerlak trekt!

NATHALIE: (berispènd) Pa..., zo spreekt ge toch niet over uw schoonvader.

(Fons ontdekt dat Alain in stilte tegen z'n cactussen praat)

FONS: (tot Nathalie, ad Alain) Waarom doet die dat...?

NATHALIE: Vraag 't hem zelf.

FONS: (tikt Alain even op de schouders) Waarom klapt gij tegen uw cactussen?

ALAIN: Ik heb ergens gelezen dat er dan sneller nieuwe scheuten aankomen.

FONS: (zuchtend) Ja, binnenkort de ene in 't rusthuis en den andere in 't zothuis!

ALAIN: In 't zothuis...? Voelt gij u niet goed, pake?

FONS: Ik heb 't over U, pipo! Trouwens, hebt gij heel den dag niks anders te doen?

ALAIN: Ik heb deze voormiddag wel 20 sollicitatiebrieven geschreven.

NATHALIE: En ook opgestuurd?

ALAIN: Nee.

FONS: Waarom niet?

ALAIN: Ik heb geen postzegels.

FONS: Op de post hebben ze er nog héél veel, met alle kleuren.

ALAIN: (tot Yvonne) Kunt gij er eens 20 gaan kopen, make?

FONS: Kunt gij dat zelf niet?

ALAIN: Ik heb geen tijd.

FONS: Geen tijd, zegt die. Dat moet één keer per maand naar de stempelcontrole.

YVONNE: (tot Alain) Ik zal zorgen dat er postzegels zijn, maar dan moet gij den Bompa seffens gaan halen in 't rusthuis?

FONS: Hoe...? Komt die vandaag al...?

YVONNE: Zo snel mogelijk, zei den directeur.

NATHALIE: (tot Alain) Ga u maar omkleden dan kunt ge vertrekken.

ALAIN: Mag ik in deze kleren niet rap gaan, schatteke?

NATHALIE: Allé jongen, wat moeten die mensen denken als gij daar zò binnenkomt.

FONS: Dat er een marsmanneke met het SARS-virus ontsnapt is.

ALAIN: Okee, ik zal me dan eerst gaan omkleden. (tot Fons) Tot seffens, hé pake.
(af langs keuken)

FONS: Soms denk ik echt dat daar nen hoek af is hé!

(De deurbel rinkelt. Yvonne gaat openen langs hal)

FONS: Ik hoop dat den Bompas het huisreglement naleeft of hij kan terug vertrekken hé!

NATHALIE: Zoiets zegt ge toch niet over oudere mensen, hé pa.

FONS: Gij kent die nog niet. Wacht maar tot hij hier is. Drie dagen en de grijze haar groeit uit uw oren!

NATHALIE: (wrijft over haar zwangere buik) Ik ga wat rusten op bed.

FONS: En ik heb honger.

(Yvonne komt met Mevrouw Van Kerkhoven binnen van hal. Net nu willen Fons en Nathalie naar de keuken)

YVONNE: (tot Nathalie en Fons) Wacht eens even allebei, madam Van Kerkhoven heeft nieuws!

FONS: Is de vrouwengilde failliet?

VAN KERKHOVEN: Nee Fons.

YVONNE: Er wordt een kookwedstrijd uitgeschreven.

FONS: Ik moet toch niet meedoen?

VAN KERKHOVEN: In 't kort want ik heb weinig tijd: de vrouwengilde organiseert een grote kookwedstrijd. Er zal eerst een schifting plaatsvinden waarvan de uitslag binnen drie weken bekend is. Daarna worden er door een onafhankelijke jury twee laureaten geselecteerd die een week later de grote finale zullen spelen.

NATHALIE: Wie zit er in die jury?

VAN KERKHOVEN: De pastoor, mevrouw de burgemeester en ik zelf als voorzitter. Moet ik u inschrijven, Yvonne?

YVONNE: (twijfelend richting Fons) Zou ik meedoen...?

FONS: Doe uw goesting, Yvonne.

NATHALIE: Ma, gij MOET meedoen. Zoals gij kunt koken.

VAN KERKHOVEN: Ik weet zeker dat ge kans maakt.

(Alain komt van keuken)

ALAIN: (schudt Van Kerkhoven een handje) Dag madam.

YVONNE: Dat is Alain, onze schoonzoon. Ze wonen hier pas in.

ALAIN: Ik ga dan nu den bompas halen. Tot seffens. Dag make, dag pake. (geeft Nathalie een kusje) Tot seffens, hé schatteke. Dag madam. (af langs hal)

VAN KERKHOVEN: Precies toch ne vriendelijke jongen.

YVONNE: We mogen niet klagen.

VAN KERKHOVEN: (ad buikje van Nathalie) En hij heeft al goed z'n best gedaan, zo te zien.

FONS: Hij heeft geluk dat ge voor zoiets uw hersenen niet moet gebruiken.

NATHALIE: Zèg pa...!

FONS: (tot Van Kerkhoven) Wat is den eerste prijs met die kookwedstrijd?
 VAN KERKHOVEN: Val niet achterover..., een inbouwkeuken van 10.000 Euro!
 NATHALIE: Serieus...? Ge meent 't niet...!
 FONS: Hoeveel is dat?
 NATHALIE: 400.000 oude Belgische franken.
 FONS: (snel richting Yvonne) Ons Yvonne MOET meedoen!
 NATHALIE: Dat komt goed van pas want uw keuken is versleten.
 VAN KERKHOVEN: De hoofdprijs wordt gesponsord door "Keukens Van Genechten".
 YVONNE: (even uit haar lood geslagen) Amaai, een nieuwe keuken..., ne mens zou voor minder meedoen.
 VAN KERKHOVEN: De uiteindelijke finale is met twee kandidaten rechtstreeks voor de jury in de parochiezaal, natuurlijk mèt publiek in de zaal.
 YVONNE: (deinst terug) Ooooooh, maar dat durf ik niet!
 FONS: Gij zijt toch niet verlegen!
 YVONNE: Nee, echt waar, dat durf ik niet.
 FONS: Ge moet daar geen speech geven hé, ge moet daar alleen maar koken.
 NATHALIE: (tot Van Kerkhoven) Schrijf ons ma maar in.
 VAN KERKHOVEN: (noteert in haar agenda) Ziezo, dat is dan gebeurd.
 NATHALIE: Nu kunt ge iedereen eens eindelijk laten zien wat ge kunt, ma.
 YVONNE: Och kindje, mijn hart klopt al sneller als ik aan die finale denk.
 FONS: Hola Yvonneke, ge moet wel eerst door de schiftingsen geraken hé.

(Van Kerkhoven monstert de cactussen)

VAN KERKHOVEN: Amaai, daar staan schoon eksemplaren tussen.
 NATHALIE: (met enige fierheid) Die kweekt mijne man.
 FONS: Maar dat is dan ook 't enige wat hij kan.
 YVONNE: Hij steekt er heel veel tijd in.
 VAN KERKHOVEN: Ik hou ook van cactussen. Heel mijn living staat vol.
 FONS: Dan is dat hier toch niet alleen!
 VAN KERKHOVEN: Oh, dit is ne schone! En den deze..., amaai. Die soort heb ik nog niet. Hoe heet die?
 YVONNE: Dat is de René. En dit is Goedele.
 NATHALIE: Madam Van Kerkhoven bedoelt de Latijnse naam, ma.
 YVONNE: Die kent den Alain wèl.
 FONS: (denkt luidop richting Van Kerkhoven) En gij zit in de jury...?
 VAN KERKHOVEN: Jaja, ik mag natuurlijk niet ontbreken als voorzitter van de vrouwengilde.
 FONS: (geeft haar twee cactussen mee) Hier, pak maar mee! Die krijgt ge van mij cadeau.
 VAN KERKHOVEN: Maar Fons, die kan ik echt niet aannemen hoor.
 FONS: Jawel, 't is met plezier gegeven.
 NATHALIE: Zèg pa, die zijn wel van Alain hé. Wat zal die zeggen als hij straks thuiskomt.
 FONS: Die zegt alleen maar "dag pake" tegen mij...! (geeft Van Kerkhoven twee cactussen mee)
 VAN KERKHOVEN: Dat is de mooiste cadeau die ik dit jaar gekregen heb. Bedankt, hé mensen.

YVONNE: Wilt gij iets drinken?

VAN KERKHOVEN: Nee, ik moet dringend verder.

YVONNE: Gaat ge alle leden van de vrouwengilde bezoeken?

VAN KERKHOVEN: Neenee, maar gij zijt een goei vriendin, vandaar. Tot zeer binnenkort dan. Ik weet de weg wel. En nog eens merci voor de cactussen, hé Fons. (af langs hal)

FONS: Dat wordt een schot in de roos!

NATHALIE: Dat denkt gij...!

FONS: Nathalieke, Van Kerkhoven komt speciaal voor ons Yvonne binnen, en zij zit in de jury. Dat is de pap in de mond geven. Waarom denkt ge dat ik die cactussen meegeef? Valt uwe frank nog niet? Ik ben geen uil hé. Ons Yvonne is ingeschreven, de rest is louter formaliteit. Zij gaat die finale winnen op één been.

YVONNE: (droomt reeds weg) Ik zal eindelijk kunnen laten zien wat ik waard ben.

FONS: Aalput zal nogal een gezicht trekken als gij die finale wint.

NATHALIE: Misschien doet Aalput ook wel mee aan die wedstrijd.

FONS: Natuurlijk, als er iets te winnen is dan staat zij op de eerste rij.

NATHALIE: Kan Aalput goed koken, ma?

YVONNE: Elke vrouw kan koken, hé kindje.

FONS: Aalput is geen vrouw, dat is ne gendarm!

YVONNE: Het is een van m'n grootste wensen om haar eens op haar plaats te kunnen zetten. Maar, ik geef toe, ik heb de moed niet.

NATHALIE: En madam den burgemeester zit ook in de jury?

FONS: Och kind, die heb ik al in mijn zakken zitten. Ik heb haar achter 't kerkhof eens betrap toen ze daar met haar minnaar in den auto zat te kajeteren.

YVONNE: Heel het dorp weet dat, behalve haar echtgenoot. En niemand durft hem daar iets van vertellen.

FONS: Héla, den deze wel hé...!

NATHALIE: Zoiets doet ge niet, hé pa. Ge wordt nog een echte klikspaan!

FONS: Voor 10.000 Euro kunt ge de kat al eens op de stoof zetten!

YVONNE: (als Nathalie de kamer wil verlaten) Waar gaat gij naartoe?

NATHALIE: Op bed liggen. Ik voel me niet zo best vandaag.

FONS: Zorg maar dat ge uw krachten spaart. Het zal nodig zijn.

NATHALIE: (wrijft over haar zwangere buik) Ik ben echt benieuwd.

(Fons legt z'n oor te luisteren tegen de buik van Nathalie)

FONS: En hoe is 't met mijne kleinzoon? (speels kinderlijk) Ja..., ja..., zeg 't maar eens, kleine pagadder. Koetsie koetsie koetsie...!

YVONNE: Waarom zegt gij altijd "kleinzoon"? Het kan evengoed een meisje zijn.

FONS: (luider en luider) Het moet ne jongen zijn, dan maak ik er nen délegé van. Ene die durft op tafel slagen. Ene waarvan ze in Brussel zo'n ogen trekken als hij zijne mond opentrekt! Ene die met de vlag door de straten trekt met 100.000 man achter hem! Ene die met één woord alle fabrieken van België kan platleggen! Ene die de Wetstraat in Brussel kan laten ontploffen...!

YVONNE: Dan hoop ik dat 't een meisje is!

NATHALIE: 't Is eender, als 't kindje maar gezond is. En nu ga ik wat rusten. (af langs keuken)

FONS: Blijven die cactussen van Alain hier nu voor altijd staan?

YVONNE: (ironisch) Ja, tot gij ze allemaal weggegeven hebt.

FONS: Ik verwittig u hé, als ik mij ene keer stoot aan die stekels dan vliegen ze allemaal op straat!

YVONNE: Ge gaat Alain z'n hobby toch niet afpakken?

FONS: Hobby... hobby..., hij moet eerst gaan werken en dan zich bezighouden met zijn hobby! En ik hou niet van dat "handjes schudden" van Alain. Vindt gij dat normaal dat die 26 keer op nen dag "dag pake" zegt...?

YVONNE: Dat gij en Alain niet op dezelfde golflengte zit, dat weet iedereen ondertussen al.

FONS: Alain is ne luierik!

YVONNE: Ge moet die jongen de kans geven om zich te laten ontplooiën. Alain is een brave jongen.

FONS: Braaf wel, maar met 't verstand van een kieke dat van de leg is!

YVONNE: Alain is nog niet volwassen.

FONS: Maar toch volwassen genoeg om bij mijn dochter een kindje te maken.

(De hond van Aalput begint vervelend te blaffen)

FONS: En den dag dat die hond van Aalput zijne geest geeft dan trakteer ik heel het dorp op een vat bier.

YVONNE: Ge hebt vandaag weer last van uwe maagzweer zeker?

FONS: Nee, mijn maag heeft last van de grote honger. Ik heb goesting in soep en een warm patat met ne lap vlees.

YVONNE: Ge denkt toch niet dat ik twee keer per dag ga middageten maken, hé vriendje.

FONS: Misschien kunt ge wat oefenen tegen die kookwedstrijd!

YVONNE: Neenee, we eten brood. Maar Aalput heeft wel de laatste koffie opgedronken!

FONS: Watte...! Zoudt ge nu niet uit uw vel vliegen...!

YVONNE: Ja zèg, Fons..., dat is mijn schuld niet hé.

FONS: Nee, 't zal MIJN schuld zijn. (al een beetje bedaard) Zijn er nog pensen?

YVONNE: Weeral pensen? Gij eet bijna elke dag pensen.

FONS: Ik eet dat nu graag, ja.

YVONNE: Gij gaat nog eens veranderen in ne pens.

FONS: Als dat van een goei varken is dan kan dat geen kwaad.

YVONNE: Ik zal 't brood eens op tafel zetten, dan kan den bompas seffens ook meeëten.

FONS: Ge doet wat ge wilt, maar als uw vader zich niet aanpast aan de gang van zaken hier dan vliegt hij onmiddellijk terug vanwaar hij gekomen is!

YVONNE: Gaat ge nu ons vader ook al buitengooien? Amaai merci! Wanneer ben ik aan de beurt...? (af naar keuken, ze laat de deur achter zich openstaan)

FONS: (vervolgt) Yvonne, ge weet dat 'm soms héél vervelend kan doen hé. Hij heeft de slechte gewoonte om zich met alles te bemoeien, hij is gierig en hij verkoopt niks dan vuile praat!

(De deurbel rinkelt. Fons gaat openen)

YVONNE: (OFF) Ge moet ons vader nemen zoals hij is. Ge weet wat ge aan hem hebt. Volgend jaar wordt hij 80. Ik ga hem voorstellen om een heel groot

familiefeest te geven.

(Fons laat Aalput binnen)

AALPUT: Hier is 't warmer dan buiten.

FONS: Dat is niet moeilijk, hier brandt de chauffage.

YVONNE: (OFF, roept) Wie is dat, Fons...?

(Fons trekt prompt de keukendeur dicht. Hij kijkt Aalput vervelend lang aan, met de handen in z'n zakken)

AALPUT: (toch wat onwennig) Euh..., ik kom voor Yvonne.

FONS: (kordaat) Die is niet thuis!

AALPUT: Wie was dat dan in de keuken...?

FONS: Dat was mijn hond.

AALPUT: Hebt ge ook een hond gekocht?

FONS: Ja. Den uwe blaft dag en nacht, de mijne kan klappen!

YVONNE: (OFF roept) Tegen wie klapt gij daar, Fons...?

FONS: (roept terug naar de keuken) Tegen de vliegende gazet!

AALPUT: (voelt nu toch dat ze ongewenst is) Vertel aan Yvonne maar dat ik mij heb ingeschreven voor die kookwedstrijd.

FONS: Kent gij 't verschil wel tussen een pollepel en een soeplepel?

AALPUT: Misschien dat ik nu toch maar beter doorga.

FONS: Ja, dat is misschien 't verstandigste.

AALPUT: Ik weet de weg alleen wel.

FONS: Natuurlijk, ge komt hier elke dag uw kas volslagen met koffie en koekjes!

(Aalput snibbig af. Yvonne komt van de keuken)

YVONNE: Tegen wie waart gij aan 't klappen?

FONS: Tegen die heks van een Aalput.

YVONNE: Wat kwam ze doen?

FONS: Ze kwam zeggen dat ze ook meedoet met die kookwedstrijd.

YVONNE: (vastbesloten) Dan doe ik niet mee...!

FONS: Gij zult wèl meedoen.

YVONNE: Nee Fons, ik doe niet mee!

FONS: Hebt gij soms schrik van Aalput?

YVONNE: Nee, maar...

FONS: (onderbreekt) Maar wàt...? Gij hebt veel te veel respect voor die Magda Aalput.

YVONNE: Wat weet gij daarvan!

FONS: Ik heb voorbeeldjes genoeg: ik moet mijn voeten vegen, Aalput niet. Ik mag nooit het laatste koekje nemen, Aalput wèl. Ik moet u steeds laten uitspreken, Aalput niet. Aalput komt hier mijne koffie opdrinken, ik moet kraantjeswater drinken. Haar hond blaft dag en nacht, en ik mag er niks van zeggen of ge denkt dat ik met ne maagzweer zit!

YVONNE: Als Aalput meedoet, dan wint ze.

FONS: Wie zegt dat?

YVONNE: Haar man is antiquair, ze zijn stinkend rijk.

FONS: Gaat 't om wie 't meeste geld heeft of wie 't beste kan koken?

YVONNE: Natuurlijk doet die mee om die 10.000 Euro te winnen.

FONS: Gij toch ook!

YVONNE: Ja, ik ook.

FONS: Dan wordt dat een wedstrijd op leven en dood! En denk niet dat ik zal blijven stilzitten hé. Ik ken ook heel veel invloedrijke mensen. En ik heb gene schrik om 's nachts iemand z'n banden kapot te steken, als 't moet!

YVONNE: Het gaat niet om een gouden koe!

FONS: 10.000 Euro is toch al ne gouden staart, vind ik.

YVONNE: Fons, wees eens heel eerlijk nu: denkt ge dat ik kans maak?

FONS: Tuurlijk, gij kunt koken als de beste..., (minder luid) ...als ge goesting hebt tenminste. Van Kerkhoven staat aan onze kant, de pastoor niet en de burgemeester daar twijfel ik nog aan. Maar er kan nog veel water naar de zee lopen eer we aan de finale zitten.

YVONNE: Kunnen we de pastoor niet aan onze kant krijgen als gij eens meegaat naar de kerk?

(Ondertussen komt de pastoor stilletjes binnen)

FONS: (merkt de pastoor niet) Daar denk ik nog niet aan! De pastoor is ne pilaarbijter, ne meeloper en ne goeie vriend van de vent van Aalput. Van wie denkt ge dat die antiek is die in zijn pastorij staat? Die heeft 'm gekregen voor minder dan de inkoopprijs. Dat geef ik u op een briefke...!

(Yvonne tracht Fons ondertussen met een hoestje duidelijk te maken dat de pastoor aanwezig is)

FONS: (als plots z'n blik op de pastoor valt, even van slag) Dag briefke...! (herpakt zich) Euh, ik bedoel, dag meneer pastoor.

PASTOOR: Dag Fons.

FONS: Hoe zijt gij binnen gekomen...?

PASTOOR: De deur stond open.

FONS: En wat nieuws?

PASTOOR: Het leek of gij nieuws voor mij had over een briefke of zoiets...?

FONS: Ne mens mag soms z'n gedacht toch wel eens zeggen hé.

PASTOOR: Ja, maar niet achter de rug van 't slachtoffer want dat is achterklap!

YVONNE: (gegeneerd) Wij zien u niet zo dikwijls hier.

PASTOOR: Ik zie u en Fons ook niet meer in mijn kerk!

FONS: Sinds ik als délegé overgelopen ben naar de socialisten heb ik geen behoefte meer om naar uw kerk te komen.

PASTOOR: En gij Yvonne...? Als lid van de vrouwengilde wordt er toch van u verwacht dat ge naar de kerk gaat. Wat gaat gij doen als ge volgend jaar tot voorzister wordt verkozen? Dat kan toch niet als ge niet naar mijn kerk komt.

(De hond van Aalput begint weer vervelend te blaffen)

FONS: (luid boven het geblaf) En als die smerige hond van Aalput zijn bakkes nu eens wilt houden dan kan ik ook nog iets zeggen!

PASTOOR: Ons Heer heeft de hond geschapen en hem ne mond gegeven om te blaffen.

FONS: Maar niet dag en nacht, en niet dag in dag uit...!

PASTOOR: Doet 'm dat dan?

FONS: Ja, daar heeft uwen Heer een ferm fout gemaakt.

PASTOOR: Ik wil geen slechte dingen horen over de schepping van ons Heer hé!

FONS: Wat zou uwen Heer ervan vinden als Hij 's nachts niet kon slapen van dat geblaf?

PASTOOR: (minimaliseert) Als ge 's nachts in uw bed ligt te luisteren dan hoort ge altijd wel iets.

FONS: Gij gelooft mij niet hé. Komt gij vannacht maar eens naast ons Yvonne liggen!

PASTOOR: (berispend) Fons...!

FONS: (vervolgt) Ge durft niet hé...!

PASTOOR: Dat kan toch zo erg niet zijn.

FONS: Oh nee...? Wacht even, ik heb bewijzen...!

(Fons sleurt een cassette met tal van cassettebandjes boven. Hij stopt er eentje in en zet het volume op luid. We horen inderdaad het luid onophoudend geblaf van een hond)

FONS: Nog erger of hij zingt het credo in 't Latijn. (imiteert het geblaf op verschillende toonhoogten)

PASTOOR: Och Fons, ge overdrijft.

FONS: (leest op de bandjes) Dit is van 21 februari om half drie 's nachts. (ander bandje) Dit is van 22 februari om half vijf 's morgens! Moet ik nog doorgaan...? Dit is van 23 februari om 13 uur 's middags!

PASTOOR: 's Middags...? Ge slaapt toch 's middags niet!

FONS: Als ge 's nachts niet kunt slapen dan moet ge 's middags wel slapen.

PASTOOR: Waarom zet gij dat op cassette?

FONS: Als er ooit een rechtszaak van komt dan heb ik bewijzen.

PASTOOR: Zet dat ding nu maar af, Fons!

FONS: (zet volume nog luider) Wat zegt ge...?

PASTOOR: (roept) Afzetten...!

FONS: Ik versta u niet...!

YVONNE: (beveelt roepend) Fons, zet dat lawaai af...! (zet het geluid zelf helemaal uit)

FONS: Nu kunt ge dat uitzetten, maar in 't echt kan dat niet hé!

PASTOOR: Wie een stok zoekt om te slagen, die vindt er altijd wel ergens een.

FONS: Ik word langzaam maar zeker doof!

PASTOOR: Ge moet verdraagzaam zijn tegenover uwe medemens. (staat recht) En nu moet ik doorgaan want ik heb 't heel druk. Denk eens aan mij volgende zondag hé. Ik weet de weg wel. Saluut. (af)

YVONNE: Waarom zijt gij zo brutaal tegen onze pastoor? Vergeet niet dat die ook in de jury zit hé.

FONS: Die brave herder gaat nooit op u stemmen, Yvonne.

YVONNE: Hij zegt niks over die kookwedstrijd! Zou die wel ècht in de jury zitten?

FONS: Van Kerkhoven gaat toch niet liegen.

YVONNE: Ik ga eens naar ons Nathalie kijken. Misschien heeft ze iets nodig.

FONS: En ik ga eten want den beer in mijne buik begint te grollen.

YVONNE: Kunt gij niet wachten met eten tot Alain en den Bompa thuis zijn?

FONS: Denkt gij dat ik leef van de liefde?

YVONNE: Nee, want dan waart ge ne smalle Ethiopiër.

(Fons en Yvonne af naar keuken. Alain en Bompa komen thuis. Bompa is nog energiek, maar z'n benen willen niet meer zo goed mee. Hij maakt constant gebruik van een wandelstok)

BOMPA: Het zal me nog eens deugd om hier te zijn. (ad cactussen) Wat zijn die stekels hier allemaal, Alain?

ALAIN: Dat zijn cactussen.

BOMPA: Heu...? Ligt daar kak tussen...?

ALAIN: Nee Bompa, dat zijn planten. En dat noemen ze "cactussen".

BOMPA: Ge moet toch maar oppassen met al die stekels.

ALAIN: (wijst een eksemplaar aan) Voor den deze moet ge zeker oppassen want dat is de wilde cactus. Hij is giftig. Ene stekel in uw vel en 't begint te zweren.

(Fons steekt z'n hoofd nieuwsgierig naar binnen van uit de keuken)

ALAIN: (zoals steeds gebeiteld vriendelijk) Dag pake, zie eens wie ik meegebracht heb!

FONS: (als z'n blik op Bompa valt) Nu is mijn honger over!

BOMPA: Waar is ons Yvonne?

FONS: Bij ons Nathalie op de slaapkamer.

BOMPA: Dan zal ik hen eens ne goeiendag gaan zeggen.

FONS: Blijf maar hier want alleen kunt gij den trap niet op.

BOMPA: Rapper dan gij! Weet gij dat...!

ALAIN: Ik zal Nathalie wel gaan roepen. (af langs keuken)

(Bompa laat zich in de zetel vallen en legt z'n voeten ongegeneerd op de salontafel)

FONS: Die voeten van de salontafel...!

BOMPA: Waarom?

FONS: Omdat ik dat ook niet mag van ons Yvonne!

BOMPA: (haalt z'n voeten eraf) Zet de televisie eens aan!

FONS: Daar wordt hier enkel 's avonds naar den televisie gekeken.

BOMPA: Dan zal dat nu eens gaan veranderen als ik hier ben. Weet gij dat...!

FONS: Hier verandert juist niks!

BOMPA: Ik ben heel m'n leven pompier geweest hé! Weet gij dat...!

FONS: Dat hebt ge mij al 1.000 keer verteld. (imiteert hem) Weet gij dat...!

(Bompa bladert door de krant. Hij haalt de katernen helemaal uit elkaar)

FONS: Wat doet gij nu met mijn gazet...?

BOMPA: In 't rusthuis kregen wij elke dag een stuk gazet. En ik pakte die met de meeste prentjes.

FONS: (pakt de krant af) Mijn gazet wordt niet uiteen gehaald zolang ik die nog niet gelezen heb!

BOMPA: Pak den boek kaarten eens!

FONS: Hier wordt enkel 's avonds gekaart!

BOMPA: Ik wil patience spelen.

FONS: Speelt gij maar patience straks in uw bed als ge gaat slapen.

BOMPA: Ge moet eens ne nieuwe zetel kopen, de stof is versleten.

FONS: Als gij met geld over de brug komt.

BOMPA: Daar zit ge nog niet aan hé. Weet gij dat...!

FONS: Ge verzuipt in 't geld, maar ge lost niks!

BOMPA: Alleen wind hé. (pesterig lachje)

FONS: 't Wordt tijd dat ge Yvonne de volmacht geeft over uw spaarcenten.

BOMPA: En gij met mijn geld schoon weer gaan spelen zeker, tarara...! Weet gij dat...!

FONS: Gierige pin, dat ge daar zit!

(Yvonne, Nathalie en Alain komen binnen. Hartelijke ontmoeting tussen Nathalie en Bompa)

ALAIN: Ik ga mijn auto leeghalen. Al de spullen van den Bompa steken er nog in. (af langs hal)

(Fons gaat naar de keuken)

NATHALIE: En hoe is 't met u, Bompa? Waart ge 't beu in 't rusthuis?

BOMPA: Ge moogt daar niks hé. En héél slecht eten. Ik kan maar om de drie dagen naar de koer gaan. Weet gij dat...!

YVONNE: Dat zal snel veranderen als ge van mijn ajuinsoep eet.

BOMPA: Maar ik heb wel leren dansen in 't rusthuis. (tot Nathalie) Kom maar eens hier!

(Nathalie zet de radio aan. Bompa doet met Nathalie enkele dansspasjes)

BOMPA: Kunt gij uwen buik niet intrekken? Daar staat nogal nen teut op. Dat is van 't goei leven zeker?

YVONNE: Vader, stop nu eens met dansen.

BOMPA: Kunt gij eens even zwijgen, Yvonne? En als 't u niet aanstaat dan moet ge maar naar de keuken gaan, dat doet die vent van u ook.

YVONNE: (gepikeerd) Zorg dat ik geen spijt krijg dat ik u heb binnengehaald hé...!

BOMPA: Houdt uw klep eens even!

YVONNE: Waarom?

BOMPA: Ik hoor de muziek niet.

(Yvonne boos af naar keuken met slaande deuren. Alain komt met een loodzware valies van hal)

ALAIN: (tot Bompa) Ge hebt 't half rusthuis in uw valies gestoken zeker?

BOMPA: Zet die maar in de keuken.

(Alain sleurt de valies af naar keuken)

NATHALIE: (zet radio uit) Ik mag niet te veel dansen. Ik ga een kindje kopen.

BOMPA: Daar wist ik niks van.

NATHALIE: Jawel Bompa, we hebben u dat elke keer verteld als Alain en ik u in 't rusthuis kwamen bezoeken.

BOMPA: Waar is den tijd toen gij nog in ons Yvonne haar buik zat! Waar is dat klein Nathalieke van vroeger dat als twee druppels water op de Bomma leek?

NATHALIE: En nu wonen wij hier bij ons ma en onze pa hé.

BOMPA: Yvonne en Fons zorgen toch goed voor u?

NATHALIE: We hebben geen klagen. Ik heb alleen spijt dat Alain zonder werk zit.

BOMPA: Ge moet uwe pa laten werken.

(Alain komt weer binnen)

ALAIN: (stil tot Nathalie) Nu begrijp ik waarom die valies van den Bompa zo zwaar is. Daar zit een heel eetservies van 't rusthuis in.

NATHALIE: Gepikt...?

ALAIN: Dat gaat 'm niet cadeau gekregen hebben hé.

BOMPA: Kan iemand den televisie aanzetten?

(Nathalie zet de TV aan)

BOMPA: (na het inspecteren van het interieur) Die meubels staan hier toch niet op z'n plaats hé. Kom Alain, wij zullen hier eens gauw orde op zaken stellen.

(Bompa en Alain verschuiven de divan, verplaatsen een piedestal en willen nu ook nog de tafel 90° draaien. Yvonne en Fons komen van de keuken, net als Alain en Bompa de tafel van de grond lichten)

FONS: (streng tot Alain) Héla..., wat gaat gij met die tafel doen...?

ALAIN: Omdraaien.

FONS: (dreigend) Terugzetten...! En rap een beetje...!

(Fons zet de TV meteen uit)

BOMPA: (tot Yvonne, ad Fons) Hoe gij 't bij zone ambetante vent kunt uithouden, dat versta ik niet.

YVONNE: Fons heeft gelijk, vader.

BOMPA: Nee, Fons heeft geen gelijk. Die meubels staan niet op z'n plaats! Weet gij dat...!

FONS: Luister eens goed, hé manneke! Gij moogt hier enkel intrekken als ge u aan de regels houdt. En als dat niet zo is dan vliegt gij met de eerste de beste tram terug naar 't rusthuis, verstaan...! (tot Alain) En gij moet u niet laten opdraaien door die ouwe flapdrol hé!

ALAIN: Nee pake.

(Bompa stopt ondertussen z'n pijp)

YVONNE: Nee vader, hier wordt niet gerookt! Als ge wilt roken gaat ge buiten staan.

BOMPA: Waarom?

YVONNE: Dat is slecht voor 't kindje van ons Nathalie.

BOMPA: Oh, ge gaat mij in de kou jagen! Als ik morgen met een waterfleuris zit dan is 't uw schuld hé! Weet gij dat...!

YVONNE: Dan moet ge stoppen met roken!

BOMPA: Wat schaft de menu?

YVONNE: Brood.

BOMPA: Jamaar, ik heb vandaag nog gene middag gegeten.

YVONNE: Ik zal rap een paar patatten schillen.

FONS: Yvonne, durf niet hé! Niet voor ne jonge, dan ook niet voor nen ouwe...!

ALAIN: (plots) Tiens..., daar zijn hier cactussen verdwenen! Hoe kan dat...? (tot Nathalie) Waar zijn die naartoe, schatteke? Hebt gij die soms...

NATHALIE: (onderbreekt) Nee jongen, vraag dat maar aan onze pa.

ALAIN: Pake...?

FONS: (aarzelend) Wel euh..., dat is voor de goei zaak.

ALAIN: (krabt in z'n haren) Dat begrijp ik niet.

NATHALIE: Kom pa, vertel 't maar en draai niet rond de pot.

BOMPA: Dat mochten wij in 't rusthuis ook niet. Alles moest IN de pot, zei de zuster.

FONS: Ik heb een paar cactussen meegeven met Van Kerkhoven. Gij hebt er tenslotte toch nog genoeg over hé.

ALAIN: (teleurgesteld) Jamaar, dat was mijne Rudy en mijn Pamela. Die wou ik deze week hier in de living laten koppelen.

BOMPA: Wordt hier binnen gewieterd door vreemde mensen...? Dan wil ik dat ook wel eens zien!

FONS: Hij is aan allebei de kanten halfdoof, maar zoiets hoort 'm hé!

ALAIN: (vervolgt tot Fons) Dat waren twee van mijn duurste cactussen.

FONS: Dat begrijp ik wel, maar 't is toch ONS living hé.

NATHALIE: Pa, als ge graag hebt dat Alain en ik verhuizen..., één woord en we zijn weg hé!

FONS: Nee, zo bedoelde ik het niet.

NATHALIE: Iemand z'n cactussen meegeven zonder te vragen, doet ge toch niet.

BOMPA: Morgen geeft 'm u mee en overmorgen mij misschien!

FONS: (ironisch) Ja, en u zou ik heel hard missen!

YVONNE: (tot Alain) Onze pa zal het wel terug goedmaken, jongen.

BOMPA: Bij mij kon Fons die cactussen "tout suite" gaan terughalen! Weet gij dat...!

YVONNE: Vader, kunt gij eens even uwe mond houden!

BOMPA: In 't rusthuis moest ik ook al zwijgen.

NATHALIE: Zèg ma, dat is ne mens van bijna 80 hé.

BOMPA: Kan den televisie nu eindelijk aan? Samson en Gert gaan direct beginnen.

FONS: Gene zever op mijne televisie hé! Trouwens, van zingende honden heb ik mijnen buik al vol!

NATHALIE: Een beetje minder kan ook, hé pa.

FONS: Okee, maar het geluid stil zetten hé.

(Yvonne zet de TV aan. Bompa kijkt naar TV)

ALAIN: Ik wil ook wel naar Samson kijken.

NATHALIE: Nee Alain, ik moet mijn oefeningen nog doen. Help me maar eens.

(Nathalie doet enkele oefeningen)

ALAIN: Denk aan uw ademhaling, hé schatteke. Zó...! (doet het voor)

FONS: (pesterig tot Alain) Toch spijtig dat gij niet zwanger zijt hé.

NATHALIE: Ik stop er mee. (wrijft over haar buik) Ik voel me niet zo goed vandaag.

ALAIN: 't Zal toch niet gaan beginnen zeker...?

NATHALIE: Maar nee.

(Alain af. Bompa zet geluid van de TV op meer volume als de begintune van SAMSON start)

BOMPA: (zingt en klapt kinderlijk enthousiast mee) ...Samson, Samson, het is een heel ondeugende maar lieve hond. Samson, Samson, ik wou dat ik zo'n hondje krijgen kon...

(Fons zet de TV prompt uit. Onder volgende dialoog zet Nathalie de TV weer aan met weinig volume)

FONS: Ik kan daar echt niet tegen.

YVONNE: Allé Fons.

FONS: Ik woon hier ook nog hé. Of wilt ge allemaal dat ik zot word van de stress...!

BOMPA: Ik dacht dat ge dat al waart!

FONS: Als die ouwe zijne mond niet gaat houden, dan...

BOMPA: (onderbreekt) Als ik voorgoed hier moet blijven dan wil ik ook nen hond! Ene met flaporen en een druipneus.

FONS: Ik zal voor u nen ezel kopen!

BOMPA: Nee.

FONS: Waarom niet?

BOMPA: (doelend op Fons) Daar staat er al ene naast mij.

FONS: Ja, begin nog maar te schelden ook.

BOMPA: Zwijg eens, Fons. Ik hoor niet wat Samson zegt.

(Bompa hanteert de afstandsbediening en zet volume te luid. Fons zet stiller, Bompa zet luid, Fons zet weer stiller, Bompa zet luid en stopt dan de afstandsbediening dan in z'n binnenzak. Fons trekt dan maar het stopcontact uit)

FONS: En durf er niet meer aankomen, hé vriendje...! (tot Yvonne) Zegt gij ook eens iets tegen hem, hé Yvonne!

(De hond van Aalput begint weer vervelend te blaffen)

FONS: Ja, als 't ene ongedierte zwijgt, dan begint 't andere!

NATHALIE: Pa, ik krijg hoofdpijn van uw gezaag.

FONS: Dat geblaf duurt tot morgenvroeg. Gezellig hé!

NATHALIE: Dan stopt ge maar een prop watte in uw oren.

FONS: Ik zal eens naar Aalput telefoneren. Dat ze maar eens wacht...!

YVONNE: (houdt hem tegen) Nee Fons, ge maakt het alleen nog maar erger.

(Bompa keurt ondertussen de cactussen van dichtbij)

YVONNE: Vader, blijf van die wilde cactus af want die stekels zweren in uw vel! (als Bompa de potjes aanraakt) En ge moet ook van de potjes afblijven!

(Bompa haalt koekjes en chips uit de kast)

FONS: En daar moet ge ook afblijven!

(Fons wil het kastdeurtje sluiten, maar dan duwt Bompa het deurtje met een smak dicht waardoor Fons er met z'n vingers tussenzit)

FONS: (pijnkreet) Aaaaauwh...! (dan nijdig) Nu moet ik op m'n tanden bijten hé...!

BOMPA: Dat kan voor u geen kwaad. Ge hebt er méér dan ik.

(Bompa neemt een klein cactusplantje vast)

YVONNE: Vader, is dat nu zo moeilijk om daar af te blijven?

BOMPA: Bang dat ze smelten als ik daar eens aankom?

YVONNE: Ge moet die laten staan waar ze staan!

(Yvonne en Fons willen hem het potje afnemen maar daardoor valt het potje in stukken op de grond)

BOMPA: (tot Fons) Ja, kijk wat ge nu gedaan hebt...!

FONS: Nu gaat 'm de schuld nog in MIJN schoenen schuiven!

BOMPA: Wie anders...?

(Alain weer op. Hij draagt z'n plastic beschermkap op z'n kop met de klep naar boven, lange plastic handschoenen en een lange schort)

BOMPA: (verwonderd ad Alain) Wie is dat...?

NATHALIE: Dat is Alain, Bompa.

BOMPA: Wat gaat gij doen, Alain...?

ALAIN: (grappend) Ik wil gereed staan tegen dat ons kindje gaat komen, haha.

(Yvonne en Fons kijken elkaar gedeprimeerd aan)

ALAIN: (grappend tot Nathalie) Moet ik eens onderzoeken of gij al opening hebt...?

FONS: (zuchtend) En die is nog geen 80 jaar hé...!

ALAIN: Nathalie voelt zich al heel den dag ongemakkelijk. 't Zou me niet verbazen als 't vandaag moest beginnen!

NATHALIE: Nee jongen, en ge moet er 't zot niet mee houden. Een kindje kopen is een serieuze zaak.

ALAIN: (nog steeds grappend) Doe de beentjes maar eens wijd open en zeg eens "aaaaa"...! (doet de klep van z'n beschermkap naar beneden)

(Fons dreigt gek te worden van woede. Yvonne houdt hem op z'n stoel)

FONS: Waaraan heb ik toch zone schoonzoon verdiend...!

(Bompa wil z'n broek afstropen)

YVONNE: (verwonderd tot Bompa) Wat zijn gij van plan...?

BOMPA: (tot Alain) Kunt ge naar mijn opening ook eens kijken, dokter...??

TWEEDE BEDRIJF

(DRIE WEKEN LATER - AVOND)

(Nathalie is hoogzwanger. Ze ligt op de divan en leest een boek over zwangerschap. Op de salontafel staat een dienblad met nog een halfvol bord spaghetti. Yvonne komt van de keuken)

YVONNE: Nog wat spaghetti, Nathalieke?

NATHALIE: Nee ma.

YVONNE: (ad halfvol bord) Maar ge hebt bijna niks gegeten.

NATHALIE: Ik heb geen honger.

(Yvonne zet zich bij Nathalie en bemoedert haar)

YVONNE: En hoe voelt mijn toekomstig moederke zich?

NATHALIE: (zucht) Gespannen.

YVONNE: Och manneke, binnen acht dagen is alles voorbij.

NATHALIE: Make...?

YVONNE: Ja, wat is er?

NATHALIE: (beteuterd) Ik krijg schrik.

YVONNE: Dat heeft elke moeder een paar dagen voor de geboorte.

(Fons komt van de keuken. Hij eet z'n mond leeg en laat een boer)

NATHALIE: (tot Fons) Krijgt gij de kuren van den Bompa al?

FONS: Dat wilt zeggen dat mijn eten goed gesmaakt heeft. (wrijft over z'n gespannen buikje) Ik ben precies ook in verwachting!

YVONNE: Dat gaat er nog van komen als gij zo veel blijft eten.

FONS: Yvonne, als gij die wedstrijd niet gaat winnen, dan weet ik het ook niet meer!

YVONNE: Van Kerkhoven heeft me beloofd van vandaag den uitslag te komen meedelen. En dat kan laat worden want er waren 32 kandidaten.

FONS: (zet zich aan tafel en slaat de krant open) Yvonne, kunt gij eens voorlezen alstublieft?

NATHALIE: Zet uw bril op?

YVONNE: Hij wil niet toegeven dat hij ouder wordt.

NATHALIE: Onze pa zit toch niet in de midlife-crisis?

FONS: Ik hoop dat uwe kleine even slim zal worden als ik.

YVONNE: Als hij dubbel zo slim is zal hij elk schooljaar nog twee keren moeten doen.

FONS: Héla, waarvoor aanziet gij mij?

YVONNE: Geef toe, rekenen en zonder fouten schrijven is niet uwe sterkste kant hé.

FONS: Nee, maar ik heb wel veel mensenkennis.

YVONNE: (spottend) "Pensenkennis" zeker...!

NATHALIE: Waar zit den Bompa?

FONS: Die is aan tafel in 't slaap gevallen met de vork in zijne mond.

YVONNE: Maak hem maar wakker. Straks slikt hij z'n vork nog in.

FONS: Dan zal 'm eindelijk zijne mond houden!

NATHALIE: Natuurlijk is die moe van heel den dag te tetteren.

(De hond van Aalput begint vervelend te blaffen)

FONS: (kijkt op z'n horloge) Allé, daar gaan we weer tot morgenvroeg...!

NATHALIE: Ik krijg het precies benauwd.

YVONNE: (beetje angstig) Fons, help een even.

FONS: Wat moet ik doen?

YVONNE: Over haar rug wrijven.

FONS: Normaal is dat werk voor Alain. Maar waar zit dat kieke weer?

NATHALIE: Naar een sollicitatiegesprek.

FONS: Die doet niks anders zeker?

(Fons wrijft over Nathalies rug. Yvonne produceert frisse lucht met de krant. Nathalie ademt met korte tussenpozen)

YVONNE: Ik zal een nat washandje gaan halen. (af naar keuken)

(Fons legt de voetjes van Nathalie op de salontafel)

NATHALIE: 't Is al beter, pa. Ik kreeg even een appelflauwte.

FONS: Dat ligt natuurlijk aan die hond van Aalput.

NATHALIE: Nee pa, ge moet alles niet op die hond steken.

FONS: 't Zullen toch de eerste weeën niet zijn...?

NATHALIE: Maar nee.

(Yvonne komt met een nat washandje binnen en legt dat op het voorhoofd van Nathalie)

FONS: (wrijft zachtjes over haar buik) Het is ne jongen want hij stampst tegen m'n hand. (dan speels tegen haar buik) Hé snotneus, gaat dat daar zo'n beetje! Wacht maar tot ge op de wereld zijt. Mijne kruiwagen staat gereed hé. Ge kunt bij mij in den hof komen werken. (richt zich plots op) Nu moet ge niet meer twijfelen, 't is er ene gelijk Alain.

NATHALIE: Waarom denkt ge dat...?

FONS: Omdat 'm stopt met stampen als 'm het woordje "werken" hoort!

(De deurbel rinkelt. Fons gaat openen)

YVONNE: Dat zal Van Kerkhoven zijn.

NATHALIE: Ik hoop toch dat ge in de finale zit, ma.

YVONNE: Ge moet altijd denken dat ge er niet bij zijt, dan kan het alleen maar meevallen.

(Fons keert boos weer)

FONS: Het waren die van Jehova. Ik heb gezegd dat ze nooit meer aan mijn deur moesten bellen.

NATHALIE: En gij denkt dat die dat gaan doen.

FONS: Nee zeker, ik heb de schrik er nu goed inzitten!

(Deurbel rinkelt opnieuw)

NATHALIE: Ja, dat zie ik. Daar zijn ze al terug...!

YVONNE: Hij zal met zijne sjaal tussen de deur zitten, haha!

FONS: (boos) Godvermiljaar, dat ze nu eens wachten...! (af)

NATHALIE: Wat heeft onze pa toch tegen die van Jehova?

(Fons keert weer met Van Kerkhoven. Yvonne schrikt)

VAN KERKHOVEN: Ge zit allemaal te wachten op goei nieuws zeker?

FONS: (is er vrij gerust in) Ik heb toch altijd al gezegd dat ons Yvonne de finale zou halen.

VAN KERKHOVEN: Dan moet ik u deze keer teleurstellen want Yvonne zit NIET in de finale!

FONS: (verwonderd) Hoe kan dat...?

VAN KERKHOVEN: (tot Yvonne) Ge zijt uiteindelijk derde geworden. Het scheelde maar een paar punten. Proficiat Yvonne.

YVONNE: En wie gaat er dan wèl naar de finale?

VAN KERKHOVEN: Nora Steemans en uw beste vriendin.

YVONNE: Mijn beste vriendin...? Wie is dat...?

VAN KERKHOVEN: Wel, Magda Aalput.

FONS: Dat kreng van een wijf heeft altijd geluk!

NATHALIE: (berispend) Pa...!

VAN KERKHOVEN: Dat is toch uw beste vriendin, hé Yvonne.

YVONNE: En gij gelooft dat!

VAN KERKHOVEN: Ge zijt toch altijd samen op de vergadering?

FONS: Ja, omdat ze altijd vraagt om met Yvonne mee te rijden. En ons Yvonne durft niet weigeren hé.

YVONNE: Wat maakt het uit, ik moet toch rijden.

FONS: Waarom rijdt ge dan niet om beurt?

YVONNE: Dat durf ik haar niet vragen.

VAN KERKHOVEN: (vervolgt) En ge gaat toch altijd samen winkelen?

FONS: Ja, met MIJNE fiat!

YVONNE: Aalput heeft schrik dat er iemand met een winkelkar tegen haar mercedes rijdt.

FONS: En mijne fiat moet daar maar tegen kunnen, of wat?

YVONNE: Fons, uwe fiat staat al vol deuken en blutsen.

FONS: (vervolgt tot Van Kerkhoven) Aalput rijdt met ons Yvonne mee omdat ze te gierig is. Al jaren komt Aalput naar hier als ze moet gaan winkelen. Wat doet ons Yvonne dan? Zij pakt onze fiat en ik kan met de velo door de regen naar mijn werk! En ons Yvonne durft niks zeggen!

VAN KERKHOVEN: (vervolgt) Maar ge gaat toch regelmatig bij elkaar op de koffie?

FONS: Neenee, Aalput komt alleen HIER op de koffie!

YVONNE: Als ik bij haar op de koffie ga dan is er altijd wel iets. Ofwel zijn de koekjes juist op, ofwel is hare koffie juist op. Een keer heeft zijn eens een pak koekjes op tafel gezet, maar die bleken al twee jaar vervallen.

FONS: Daar stond meer haar op de koekjes dan op de rug van haar hond! En ons

Yvonne durft niks zeggen.

VAN KERKHOVEN: Als iedereen was zoals Yvonne dan zou de wereld er vele beter uitzien.

FONS: Ja, maar daar koopt ge niks mee. Veel te goed is halfzot!

YVONNE: (gepikeerd) Meneer zal 't eens weten.

FONS: Ja, ik weet 't!

NATHALIE: Dan had GIJ moeten meedoen met die kookwedstrijd, hé pa.

VAN KERKHOVEN: (kijkt op haar horloge) Nu ga ik door want ik moet nog andere kandidaten gaan verwittigen. Ik weet de weg wel. Tot ziens hé. (af)

YVONNE: (toch een beetje aangeslagen) Voilà, daar gaat ons nieuwe keuken. Ik wist dat op voorhand. (met nadruk) Ik wist dat op voorhand hé!

FONS: Och Yvonne, die keukens van Van Genechten zijn toch geen botten waard. Ik ken iemand die zo'n keuken heeft. De deurtjes zijn er allemaal afgevallen, het deksel van de dampkap is gelost en in de soep gevallen, en het fornuis is pas ontploft. Een keuken van Van Genechten wil ik nog niet gratis!

NATHALIE: Nu zult ge Aalput hare kop nogal zien steken.

YVONNE: Ik zie haar al door de straat paraderen gelijk een pauw met artrose. (imiteert de stem van Aalput met een overdreven hautaine gang) Zèg, weet ge 't laatste nieuws al, ik zit in de finale hé...!

FONS: Van mij mag heel de vrouwengilde in de finale zitten, behalve Aalput. En ge zult zien, die kleretang gaat de finale nog winnen ook!

YVONNE: Als Aalput weet dat ze in de finale zit dan staat die hier binnen de vijf minuten aan de deur.

(De deurbel rinkelt)

NATHALIE: Daar is ze al!

YVONNE: Wat heb ik u gezegd!

FONS: (maakt zich kwaad) Als dat Aalput is..., gene koffie en geen koekjes, hé Yvonne! (af langs hal)

YVONNE: Als dat Aalput is dan moet ik straks weer een pilleke pakken, of ik doe de hele nacht geen oog dicht.

NATHALIE: Ge hebt flink gewerkt, ma. Een derde plaats is zo goed als de eerste.

(Fons komt met een uitbundige Aalput binnen)

AALPUT: Zèg, weet ge 't laatste nieuws al, ik zit in de finale hé...!

FONS: Van wat? Van de 100 meter polsstokspringen voor tuttebellen...?

AALPUT: Ge weet 't goed genoeg, Fons.

FONS: (zuchtend) Het geluk is voor lelijke mensen.

AALPUT: (troostend tot Yvonne) Oh, ik vind 't zo erg voor u dat ik erbij ben en gij niet.

YVONNE: (gespeeld) Het doet me niks.

AALPUT: (zet zich aan tafel) In alle opwinding heb ik er dorst van gekregen. Mijn lippen plakken aan elkaar van alternatie.

FONS: Dan gaat uw tong eens eindelijk kunnen rusten.

YVONNE: Een koffieke, Magda?

FONS: (neemt kordaat het woord) Nee, de koffie is op...! En de koekjes ook...!

AALPUT: Water uit de kraan is ook al goed.

FONS: De hoofdkraan is afgesloten...!

AALPUT: Is er melk of zoiets?

FONS: De koeien zijn vandaag nog niet gemolken.

AALPUT: Hier vallen de muizen ook dood in de kast zeker?

FONS: De muizen niet, de waterkiekies wè!

AALPUT: (bladert willekeurig door de krant) Wat heb ik horen vertellen, komt den Bompa hier voorgoed inwonen? Gaat dat wel met dat klein preeke van Fons?

(Fons heeft merkbaar een vreselijke zin om haar langs achter te wurgen, maar Yvonne houdt hem tegen. Fons graait de krant uit Aalputs handen)

AALPUT: Wat krijgen we nu...?

FONS: IK was die gazet aan 't lezen!

AALPUT: Dan denk ik dat ge slechte ogen hebt want ge houdt uw gazet ondersteboven vast!

FONS: Kunt ge nu doorgaan? Ons Yvonne en ik moeten den afwas nog doen!

AALPUT: Allé dan..., (veert recht) ...'t is te hopen dat ik de finale zal winnen hé! (af langs hal)

NATHALIE: (met binnenpretjes) Dat noem ik nu eens echt "iemand aan de deur zetten"!

FONS: Ik zal die geit voortaan ALTIJD aan de deur zetten!

YVONNE: Nee Fons, dat doet ge niet! We gaan nog ne slechte naam krijgen hier in de straat.

FONS: Dan zal ik haar wel buiten sjamfoeteren op mijn manier!

NATHALIE: Hoe dat, pa...?

FONS: (wijst de stoel aan) Hier gaat zij altijd zitten. De volgende keer leg ik die wilde cactus hier op deze stoel! Ze zal nogal piepen als die zwerende stekels er vanachter ingaan. Nooit zal die hier nog op ne stoel willen gaan zitten!

YVONNE: Okee Fons, dan moogt ge nu den afwas gaan doen.

FONS: Hoe...? Jamaar, dat was maar om te lachen hé!

NATHALIE: Pech pa. Gezegd is gezegd!

FONS: Wat moet ik met den Bompa doen? Doorspoelen langs de pompbak? 't Is niet zeker dat hij wakker wordt voor hij in de septische put landt! (af naar keuken)

NATHALIE: Die Magda Aalput is toch maar een raar madam. Ik wil zó later geen buurvrouw hé!

YVONNE: Ik ook niet, maar om de minste ambras zwijgt ne mens.

NATHALIE: Dan moet gij de moed eens bijeen rapen om haar eens flink te zeggen wat er op uwe lever ligt!

(De deurbel rinkelt. Fons komt van de keuken met de vaatdoek over z'n schouder)

FONS: (loopt door richting hal) Als dat Aalput is dan trek ik hare kop uit!

YVONNE: (houdt hem tegen) Nee Fons, ge gaat niet opendoen! IK zal wel gaan. (af naar hal)

FONS: (roept nog na) Laat haar niet binnen hé of ik doe maleuren...! (bij zichzelf) Wat denkt dat mens wel? Heel mijn huishouden op stellen zetten!

NATHALIE: Windt u toch niet zo op. Ik geloof nooit dat gij 100 jaar zult worden.

FONS: Dat is de schuld van Aalput! (roept venijnig naar de deur) Serpent...!
Afgeleefde blinkdoos...!

NATHALIE: Ga maar door, pa. Ge zijt goed bezig!

FONS: (maar dat is olie op vuur) Uitgewaaide trezebees...! Pretentieuze kalkoen met een rijstpagat...!

(Yvonne laat mevrouw Van Kerkhoven binnen)

FONS: (draaft maar door) Overjaarse Miss Piggy met flaporen van hier tot in China...!

VAN KERKHOVEN: (plots) Gaat ge op reis naar China, Fons?

FONS: (verbaasd als hij Van Kerkhoven merkt) Zijt gij niet verkeerd...? Ge zijt hier al geweest met slecht nieuws!

VAN KERKHOVEN: Neenee, er zijn ondertussen een paar dingen veranderd. (tot Fons en Yvonne) Kom, zet u beiden hier eens rond de tafel!

(Yvonne en Fons zetten zich benieuwd aan tafel)

VAN KERKHOVEN: Daar is goed nieuws voor u. Ik heb net telefoon gekregen van de man van Nora Steemans, de tweede finaliste dus. Nora heeft afgehaakt!

YVONNE: (verwonderd) Wat ge nu zegt! En waarom...?

VAN KERKHOVEN: Na het goede nieuws is zij ingestort! Ze is inmiddels opgenomen in de kliniek met hartklachten.

FONS: (met lachje) Ik begrijp niet dat ge van zo'n bagatel hartklachten krijgt.

VAN KERKHOVEN: Fons, ik heb nog altijd het gevoel dat gij die wedstrijd onderschat. Er komt héél veel druk op de schouders van de deelnemers. Een vrouw kookt haar hele leven, en dan plots gaat er iemand beslissen of ge goed of slecht kunt koken...!

NATHALIE: (richting Fons) Dat begrijpt ne vent niet!

FONS: (tot Van Kerkhoven) En wat is nu het goede nieuws?

VAN KERKHOVEN: (tot Yvonne, ad Fons) Die snapt dat nog niet hé!

FONS: Wat moet ik snappen?

NATHALIE: Allé pa.

FONS: Kan ik er aan doen dat ik traag van begrip ben.

VAN KERKHOVEN: (vervolgt articulerend) Dus de derde gerangschikte heeft nu plots wèl recht op een finaleplaats, en dat is Yvonne Bex...!!

(Yvonne krijgt het plots benauwd)

FONS: Oeioei..., wat scheelt er met u, Yvonne?

NATHALIE: Waar zijn haar kalmeringspillen?

FONS: Nee, geen pillekes. Bij ons Yvonne zijn dat gewoon vapeurkes. De vrouw van mijne collega op 't werk heeft dat ook. Dat gaat over.

VAN KERKHOVEN: (ontfermt zich over Yvonne) Gaat 't een beetje, Yvonne?

YVONNE: Is me dat verschieten zèg!

FONS: En hoe ziet zo'n finale er uit?

VAN KERKHOVEN: Dat wordt allemaal feestelijk ingekleed. Alle plaatselijke kranten zullen aanwezig zijn. Zelfs de regionale TV zal er zijn.

YVONNE: Is dat echt...?

FONS: Dan moet ik nog ne nieuwe plastron gaan kopen.

NATHALIE: Nee pa, ge koopt u maar een heel nieuw kostuum.

VAN KERKHOVEN: De jury komt vanavond nog kennismaken met de finalisten en hen het reglement voorlezen.

FONS: Komen die naar hier?

VAN KERKHOVEN: Natuurlijk. (tot Yvonne) Nogmaals heel erg gefeliciteerd, Yvonne. Ik ben blij in uw plaats. En ik zou zeggen, maak er het beste van in de finale.

(Maar Yvonne zit roerloos stil aan tafel en hoort deze laatste woorden niet meer. Van Kerkhoven wil er vandoor)

VAN KERKHOVEN: (bij de deur tot Fons) Probeer Yvonne goed te soigneren want ze zal het zwaar krijgen.

FONS: Nen Bex is méér gewoon.

VAN KERKHOVEN: Ik kom straks terug met de twee andere juryleden.

FONS: (pakt twee cactusplanten en geeft die met Van Kerkhoven mee) Hier, pak aan. Dat is omdat ge ons zo blij hebt gemaakt.

VAN KERKHOVEN: Maar dat hoeft toch niet, Fons.

FONS: Jawel. Aanpakken, zeg ik...!

VAN KERKHOVEN: Merci dan hé, en tot straks. (af met de twee cactussen)

(Bompa komt van de keuken met z'n servet nog onder z'n kin. Heel z'n mond hangt nog vol met spaghettisaus)

FONS: (maakt een begeistert overwinningsgebaar en laat een vreugdekreet) Jiiiiipie...!

BOMPA: (ad Fons) Heeft die iets tegen zijne kop gekregen...?

FONS: (geestdriftig) Moet ge eens wat weten, Bompake! Uw dochter Yvonne zit in de finale! (kust in z'n wild enthousiasme Bompa op het voorhoofd)

BOMPA: (stoot hem af) Ga weg, vuil jeanet...!

NATHALIE: Ik zal wel gaan afruimen in de keuken.

FONS: Neenee, dat zal ik wel doen. Rust gij maar.

NATHALIE: Nee pa, ik beloof dat ik heel voorzichtig zal zijn. Soigneert gij ons ma maar. (af naar keuken)

BOMPA: (haalt uit naar Fons) Ge moest verlegen zijn dat kind in die toestand zo laten werken. Weet gij dat...!

FONS: Héla meneer, ik heb mijn goed hart laten zien hé.

BOMPA: Doe dat nog maar eens en pak den boek kaarten uit de kast.

FONS: (geeft Bompa het spel kaarten) En nu zwijgen of ge vliegt terug op uw kamer, hé maat!

(Bompa schuift aan tafel en speelt patience)

FONS: Wat vindt ge van uw prestatie, Yvonneke?

YVONNE: (nog steeds aangeslagen) Ik euh..., ik..., ik kan het niet geloven. Zou ik dan toch kans maken om die keuken te winnen?

FONS: Tuurlijk maakt ge kans. Ge hebt bewezen dat ge uitstekend kunt koken als

ge derde zijt! (droomt reeds weg) Binnenkort een nieuwe keuken van Van Genechten, stel u voor zèg.

YVONNE: Euh..., waren dat geen slechte keukens...?

FONS: Maar nee, die keukens verslijten nooit.

YVONNE: Vallen die deurtjes er dan niet af?

FONS: Maar nee, die kunt ge zelfs gebruiken als kapstok.

YVONNE: En kan dat fornuis dan niet ontploffen?

FONS: Allé, dat ding weegt méér dan 1.000 kilo! Een keuken van Van Genechten is het dubbele van z'n prijs waard!

YVONNE: Gij draait ook met de wind. Daarstraks vertelt ge mij net het omgekeerde!

FONS: Dat was bij den ouwe Van Genechten. Nu heeft de zoon het bedrijf overgenomen.

YVONNE: (in de wolken) 't Is niet te geloven...!

BOMPA: (ad kaarten) Hier is 't ook niet te geloven! Ik geraak begot niet uitgespeeld!

FONS: (vervolgt tot Yvonne) Ge moet wel oppassen wat ge tijdens de finale zegt tegen die journalisten hé, want die gasten draaien alles om. En ge moet lachen naar de camera van de televisie. En als ge de kans krijgt dan moet ge zeggen dat ik délegé ben.

BOMPA: En ge moet zeggen dat ik pompier geweest ben.

YVONNE: Ik in de finale tegen Aalput, wie had dat ooit durven denken!

FONS: Nu hebt ge de kans om met Aalput voorgoed af te rekenen. (wil af naar keuken) Ik ga er aan beginnen hé.

YVONNE: Waaraan...?

FONS: Ik ga die oude keuken al uitbreken.

YVONNE: Nee, wacht daar nog maar even mee.

FONS: Waarom? Ge gaat toch winnen.

YVONNE: Ik ben daar nog niet zo zeker van!

FONS: Waarom niet?

YVONNE: Aalput is de laatste tijd al enkele keren gezien op de pastorij. En elke voormiddag staat de pastoor z'n auto bij haar voor de deur.

FONS: Ge denkt toch niet dat Aalput te doen heeft met onze pastoor...?

BOMPA: (spottend) Nee, die gaat daar den afwas doen!

YVONNE: Verstaat gij dat niet, Fons? De pastoor zit in de jury...!

FONS: Gij denkt toch niet dat die samen onder één hoedje gaan spelen?

YVONNE: Waarom is Magda Aalput dan verleden week bij 't zangkoor gegaan!

FONS: Als die kween ene keer het "hallelujah" zingt dan trekken alle geiten los!

YVONNE: En die jury komt seffens naar hier. Oeioei, moet ik geen ander kleren aantrekken en niet rap door het huis dweilen?

FONS: Zijt gij zot!

YVONNE: Staat er nog wijn in de kelder?

FONS: Die jury gaat al mijne wijn niet leegdrinken hé!

YVONNE: Ge moet toch iets doen, Fons!

FONS: En dan nog een burgemeester die naast de pot pist...! Ik moet die jury niet!

BOMPA: Den burgemeester ook al...? Ik zal binnenkort ook eens naast de pot gaan pissen!

FONS: Leert gij eerst maar fatsoenlijk mikken want als gij geweest zijt dan hangt den bril altijd vol!

YVONNE: Fons, ge moet me beloven van niks over die dingen te zeggen tegen

onze burgemeester hé.

(Nathalie komt van de keuken)

NATHALIE: (stil tot Fons en Yvonne) Wat doen we met den Bompa als de jury seffens hier is?

FONS: Ik wil niet in affronten vallen met zijne vuile praat hé!

NATHALIE: Kunnen we hem niet ergens opsluiten? 't Is toch maar voor even hé.

YVONNE: Als hij ontsnapt uit het rusthuis dan zal hij hier ook wel kunnen ontsnappen.

FONS: (iets minder luid) Ik kap hem een hele doos slaappillen in zijne mond en ik sluit hem op in z'n kamer.

NATHALIE: Spoed u dan maar, de jury kan elk moment hier zijn.

FONS: Kom Bompa, wij gaan boven eens kijken op uw kamer.

BOMPA: Neenee, ik heb nu geen tijd.

FONS: Jamaar, ik heb daar iets liggen voor u.

BOMPA: (ad kaarten) Ik wil hier eerst uitspelen, maar ik ben schoppen zot kwijt!

FONS: (lachend ad Bompa) Die zit hier op die stoel, haha!

NATHALIE: Ge moet 'm niet plagen, pa.

FONS: (vervolgt dicht bij Bompa z'n oor) Daar liggen boven van die boekskes waar vrouwen instaan met een groot terras en een klein portaal!

(Voor Bompa kan het nu niet snel genoeg meer gaan)

FONS: (genietend tot Nathalie, ad Bompa) Die gaat ook lachen als ik hem seffens "Kerk en Leven" onder z'n neus duw. (af met Bompa)

NATHALIE: (neemt Yvonne haar hand vast) Hoe gaat 't, make? Nu worden we allebei nerveus hé!

YVONNE: (lijkt helemaal van de kaart) Ik wou dat ik in uw plaats was.

NATHALIE: En ik in die van u.

YVONNE: Het gaat niet zo best met mij. 't Lijkt wel of er iets blokkeert in m'n lichaam.

NATHALIE: Als 't echt zo erg is dan stel ik voor dat ge niet meedoet aan die wedstrijd. Ge gaat er nog inblijven. Kijk maar naar Nora Steemans die in de kliniek ligt.

YVONNE: Misschien ga ik nu ook hartklachten krijgen.

NATHALIE: Ze maken die hoofdprijs veel te groot.

(Fons komt weer binnen)

FONS: (in z'n nopjes) Van die heikneuter zullen we de eerste uren gene last meer hebben.

NATHALIE: Pa, ons ma doet niet mee aan de finale!

FONS: Waarom niet? Nu heeft ze de kans om die kwezel van een Aalput af te maken.

NATHALIE: Neenee, ons ma geeft op. Bel maar naar madam Van Kerkhoven.

FONS: Niks van! Nen Bex geeft nooit op!

NATHALIE: Wilt gij haar dood op uw geweten misschien?

FONS: Toch niet voor zo'n niemendalleke zeker.

(Alain komt flink uitgedost thuis en gooit uitgeblust z'n diplomatenkoffer aan de kant)

NATHALIE: En hoe zijn de sollicitatiegesprekken verlopen, jongen?

ALAIN: (zucht moedeloos) Weeral niks! 'k Ben op vier plaatsen geweest. Ik rijd meer naft op dan ik verdien met mijn stempelgeld.

NATHALIE: Maar hoe komt dat toch?

ALAIN: Elke keer als ik na zo'n gesprek naar buiten ga, liggen die kaderleden dubbel geplooid van 't lachen. Maar ik krijg wel nergens een vast contract.

NATHALIE: Wat vragen die dan aan u?

ALAIN: Meestal vragen ze wat ik zoal kan.

NATHALIE: En wat zegt gij dan?

ALAIN: Dat ik met mijn neus tot bij mijn grote teen kan. En dan moet ik dat tonen, en dat is meestal het laatste wat ze tegen mij zeggen.

NATHALIE: Waarom zegt gij niet dat gij een diploma van "verkoop" hebt?

ALAIN: Omdat ze daar niet achter vragen.

NATHALIE: Ik zal de volgende keer eens meegaan.

ALAIN: (met de handen in z'n zijde, boos op zijn manier) Zèg, maar nu zijn hier weer twee cactussen verdwenen! Hier stond de Leon en daar stond Pietje.

NATHALIE: Onze pa zal voor u wel andere kopen.

FONS: Héla...!

NATHALIE: Ja pa, daar kunt ge niet onderuit!

(Alain praat in stilte tegen z'n andere cactussen)

FONS: (stil tot Nathalie, ad Alain) Vindt ge dat niet normaal dat die geen werk kan vinden. Morgen begint 'm nog tegen de tafel en de stoelen te klappen.

NATHALIE: Hoe lang duurde bij u de bevalling, ma?

YVONNE: Zes uren.

NATHALIE: Zes uren...?

YVONNE: Ja kindje, daar was een probleem met u. De navelstreng was rond uw kopke gedraaid. Ze hebben u dan maar gepakt met de ijzers.

ALAIN: Was daar veel bloed bij?

FONS: Li-ters...! Het spoot er langs alle kanten uit.

ALAIN: (haalt z'n neus op) Ik word precies een beetje misselijk.

NATHALIE: Wat moet dat worden als die een èchte bevalling meemaakt...!

ALAIN: Al een geluk dat Nathalie niet zwanger is van ne cactus!

FONS: Waar slaat dat nu weer op...?

NATHALIE: Wij hebben afgesproken dat Alain de bevalling zal filmen.

FONS: (tot Alain) Kunt gij dat?

ALAIN: Ik moet natuurlijk nog wat oefenen. Ik zal seffens eens beginnen.

FONS: Wat gaat ge met dat filmke doen?

ALAIN: Naar VTM sturen, dan kunnen we ne prijs winnen.

FONS: Een doos pampers zeker.

ALAIN: Ik ga me eerst omkleden. (af met diplomatenkoffer langs keuken)

FONS: (tot Nathalie) Gij wilt toch niet dat héél Vlaanderen uwe binnenkant ziet?

NATHALIE: Alain moet niet alles filmen, hé pa.

FONS: Nee, maar Alain kennende zal die eerst u in uwen blote filmen en tegen dat

die kleine er is dan ligt 'm daar ergens van zijne sus gedraaid in een hoekje!

(De deurbel rinkelt)

NATHALIE: Dat zal de jury zijn!

YVONNE: (hypernerveus) Ik krijg weer hartkloppingen hé...!

FONS: Zolang uw hart nog klopt zijt ge nog niet dood.

NATHALIE: Allé pa, ga opendoen!

FONS: Dat die pastoor op z'n tellen past hé!

NATHALIE: (luider) Pa, die mensen wachten aan de deur.

(Fons gaat openen langs hal)

NATHALIE: Gaat 't nog, make?

YVONNE: Mijn benen beginnen te trillen.

NATHALIE: Rustig ademen hé.

YVONNE: Elke keer als ik er aan denk begint mijn hart zo te bonken hé. Ik lijk wel nen treksak die zonder lucht gaat vallen.

NATHALIE: Och, dat is gezonde stress.

(Fons komt binnen met mevrouw Van Kerkhoven, de pastoor en mevrouw de burgemeester)

PASTOOR: Allè, de jury komt kennismaken met de finalisten. Proficiat Yvonne.

BURGEMEESTER: Gefeliciteerd met uw finaleplaats, mevrouw Bex.

YVONNE: Merci.

(Er worden handjes geschud)

FONS: Ga zitten, hier moet ge geen stoelengeld betalen.

(De juryleden zetten zich aan tafel)

BURGEMEESTER: (tot Fons) U bent een liefhebber van cactussen, zie ik?

FONS: Nee, dat is van de schoonzoon, madam de burgemeester.

PASTOOR: (vervolgt tot burgemeester) Dochter en schoonzoon wonen hier in bij de ouders.

BURGEMEESTER: (ad buikje van Nathalie) En daar is nog volk op komst, zie ik!

FONS: (begrijpt dit niet onmiddellijk) Hoe...? Staan er nog juryleden aan de deur...?

NATHALIE: Nee pa, ze bedoelt dit! (wijst haar buikje aan)

FONS: Jaja..., de toekomst is verzekerd.

PASTOOR: Een kind op de wereld zetten is 't mooiste wonder dat er bestaat.

FONS: (grappend) En ze maken, nog iets plezanter, vind ik, haha...!

(Mislukte grap zo blijkt)

VAN KERKHOVEN: Zullen we dan maar beginnen met de reden van ons bezoek. (richting Yvonne) De finale gaat door volgende week zaterdag om 20.00 uur in de parochiezaal. In de finale wordt er van de kandidaten verwacht dat ze

een biscuit bakken.

FONS: (haakt in) Dat is geen probleem. Ons Yvonne bakt regelmatig nen biscuit. Met slagroom, met fruit, met amandelen, met pudding, met muizenkeutels, met...

VAN KERKHOVEN: (onderbreekt vriendelijk) Kunt gij nu even zwijgen, Fons? Wij willen met Yvonne praten.

(Alain komt in vrijetijdskleding binnen, met de videocamera in aanslag)

YVONNE: Dat is de schoonzoon.

BURGEMEESTER: Is dat de dader van euh...

ALAIN: Wat zegt gij...? De vader...? (verwonderd tot Yvonne) Is de kleine al gekomen dan...?

YVONNE: Nee Alain, ze bedoelt "de dader"!

ALAIN: Jaja, ik ben de dader. En 't was potverdekke niet gemakkelijk. Maar wij hebben toch goed gelachen. Hé Nathalieke? (stuit op vurige blik van Nathalie)

VAN KERKHOVEN: (neemt het woord) Kom, we gaan nog even door. De finalisten mogen hun supporters meebrengen. De zaal is nu al bijna uitverkocht. Dus dringend plaatsen reserveren als ge er wilt bij zijn.

(Alain filmt ondertussen te dicht bij de grote decolleté van de burgemeester)

FONS: Alain, kunt ge nu eens ophouden alstublieft?

ALAIN: Ja pake. Ik wou mijne inzoomer eens uittesten.

BURGEMEESTER: En was er iets te zien?

ALAIN: Amaai niet, gij hebt thuis een pompoenenkwekerij zeker?

NATHALIE: (berispt) Alain, dat is madam de burgemeester.

ALAIN: (schudt vriendelijk handje) Dag madam de burgemeester.

FONS: (tot Van Kerkhoven) En wanneer krijgt de winnaar zijne prijs?

VAN KERKHOVEN: Wel euh...

(Plots stoot Bompa binnen. Verwondering alom bij Fons en Nathalie)

BOMPA: Gaat de groepsex beginnen...?

FONS: Hoe kan die uit z'n kamer...?

ALAIN: Langs de deur.

FONS: Die deur was toch op slot.

ALAIN: Ik heb die los gemaakt.

FONS: Waarom?

ALAIN: Omdat ze op slot was.

NATHALIE: Kom Bompa, ga maar terug naar boven!

BOMPA: Niks van...!

BURGEMEESTER: Van ons mag hij blijven hoor.

PASTOOR: Natuurlijk. Met kinderen en ouderen moet men geduld hebben en trachten naar hen te luisteren.

FONS: Luisteren...? Wacht tot hij z'n klep open trekt...!

(Alain af naar keuken)

BOMPA: Ik ben heel m'n leven bij de pompiers geweest. Weet gij dat...! Mijn laatste brand was verschrikkelijk. We kregen een oproep voor nen brand in een appartement. Wij beuken de deur van de slaapkamer in... En wat zien we? Twee vrouwen in hun blote flicker. Maar man, daar zijn wij met onze spuit rondgegaan...!

YVONNE: (gegeneerd, geeft Bompa een spel kaarten) Vader, kom hier eens aan tafel zitten!

(Bompa zet zich aan tafel en speelt patience)

BOMPA: (tot burgemeester) Kunt gij eens wat opschuiven, madam?

VAN KERKHOVEN: (vervolgt) Zijn er nog vragen over de finale, Yvonne?

BOMPA: (toont harten dame aan de burgemeester) Harten dame, kijk eens wat voor dikke tetten die heeft!

NATHALIE: (berispt) Bompa...!

BOMPA: (vervolgt) Weet ge hoe ze zo'n speelkaarten maken? Ge legt nen boer op een dame en dan hopla... (duwt de twee kaarten enkele keren op en neer tegen elkaar)

PASTOOR: (gegeneerd) Misschien is 't toch beter dat den Bompa nu eventjes gaat rusten!

BURGEMEESTER: Hebt ge er al eens aan gedacht om uw Bompa in een rusthuis te plaatsen?

FONS: Daar komt 'm van.

NATHALIE: Het is daar dat hij al die vuile praat geleerd heeft.

PASTOOR: Ik geloof dat ik daar in 't rusthuis eens moet gaan praten met de aalmoezenier.

BURGEMEESTER: Hoe ouder, hoe zotter hé.

FONS: Ja, aan uw eigen kent ge de halve wereld. (stuit op vurige blik van Yvonne)

BURGEMEESTER: Wat bedoelt ge daarmee...?

VAN KERKHOVEN: (redt Fons door recht te veren van haar stoel) Laat den Bompa maar blijven. De jury heeft kennism gemaakt met de tweede finaliste. We kunnen nu wel doorgaan. In naam van de jury wens ik Yvonne nog veel succes.

BURGEMEESTER: (schudt Yvonne een handje) Doe uw best, hé mevrouw Bex. (tot Nathalie) En veel succes met uw kindje hé.

BOMPA: En gij nog veel succes met "naast de pot te pissen" hé...!

BURGEMEESTER: Wat bedoelt den Bompa...?

FONS: Och niks, hij lult maar wat uit zijne nek.

YVONNE: (streng fluisterend tot Bompa) Houdt uwe snater...!

(Nathalie laat de bezoekers uit. Als Van Kerkhoven en de burgemeester al in de hal zijn blijft de pastoor nog even plakken)

PASTOOR: (tot Yvonne en Fons) Vergeet niet dat ik als jurylid iets kan doen als ge elke zondag naar de kerk komt. (af langs hal)

FONS: Denkt die mislukte paus nu echt dat hij ons kan omkopen...?

(Nathalie komt weer binnen)

NATHALIE: Dat komt nooit goed. Ons familie heeft hier weer een prima figuur geslagen. En aan wie ligt dat...? (speels bij Bompa) Aan deze deugniet hier! Onze Bompa is soms stout hé!

(Alain op van de keuken in z'n befaamde kledij. Hij verzorgt z'n cactussen op de achtergrond)

YVONNE: Fons, ik wil dat ge alle boeken over "biscuit bakken" uit de bibliotheek gaat halen.

FONS: Vergeet niet dat er wondermiddelen bestaan hé!

NATHALIE: Oh ja? Welke...?

ALAIN: Ge kunt misschien tegen uwen biscuit klappen gelijk ik doe tegen mijn cactussen.

YVONNE: En dan die biscuit ook stekels krijgen zeker!

FONS: Ik heb een potje kruiden dat ik gebruik als ik ga vissen. Ooit gekregen van ne missionaris uit de Congo. Al drie keer ben ik kampioen geweest. En als dat voor de vissen goed is, dan is dat voor de mensen ook goed.

NATHALIE: Ik heb horen vertellen dat Nico Janssens de opdracht gekregen heeft om tegen volgende week twee bakovens te installeren in de parochiezaal.

ALAIN: De Nico...? Die ken ik heel goed. Wij hebben jaren nog samen in dezelfde klas gezeten.

FONS: Zo'n gasten zoudt ge moeten kunnen omkopen hé.

(Bij deze woorden steekt Alain z'n oren)

NATHALIE: Daar is 'm weeral met zijn "omkopen". Volgens mij gaat gij nooit naar den hemel, pa.

FONS: Ik zal eens onmiddellijk kaarten gaan bestellen voor die finale.

NATHALIE: Alain en ik gaan ook mee hé.

YVONNE: Kan dat wel in die toestand?

ALAIN: (denkend dat dit op hem bedoeld is) Ik doe wel andere kleren aan hé.

BOMPA: Ik wil ook meegaan!

NATHALIE: Nee Bompa, gij moet voor één keer ergens anders gaan slapen.

YVONNE: Oh ja? Waar...?

ALAIN: Bij een onthaalmoeder, bijvoorbeeld.

NATHALIE: Ge zegt daar zoal iets.

FONS: Geen enkele onthaalmoeder wil zoiets oppassen.

NATHALIE: Waar gaan we dan met hem blijven?

ALAIN: Bompa zal ook mee moeten gaan.

YVONNE: Ja, dat is beter voor mij. Hoe meer familie rond mij, hoe meer ik me op mijn gemak zal voelen.

FONS: En ik zal deze week eens langsgaan bij de burgemeester.

YVONNE: Waarvoor?

FONS: Ik zal haar eens iets in haar oor blazen.

NATHALIE: Pa, ik wil dat ge 't spel eerlijk speelt.

FONS: Dat doe ik toch.

NATHALIE: Nee, gij wilt de burgemeester chanteren.

(Alain praat in stilte tegen z'n cactussen)

FONS: (tot Alain) Zoudt gij niet beter met "uw schatteke" klappen in plaats van met uw cactussen?

ALAIN: Spijtig dat ze niet antwoorden, hé pake.

NATHALIE: Ik hoop maar dat Van Kerkhoven hier niet te dikwijls meer aan de deur komt want binnenkort heeft Alain geen cactussen meer.

FONS: Och mannekes, zo'n splinternieuwe keuken gaat blinken.

ALAIN: Ja, misschien moeten wij dan allemaal wel ne zonnebril opzetten bij 't middageten.

FONS: Ik heb nog een plan...!

NATHALIE: Laat horen.

FONS: Nee, enkel Alain mag dat horen. (fluistert iets in Alain z'n oor)

ALAIN: (glundert) Dat gaat inslagen als een bom, pake!

NATHALIE: (nieuwsgierig) Dat vind ik flauw hé!

ALAIN: Binnenkort zal ons make nog een eigen kookprogramma krijgen op VTM. Dan wordt zij nen BV. Handtekeningen en foto's uitdelen aan de fans, interviews geven aan Dag Allemaal en aan Humo. (droomt reeds weg) Oh, ik wou dat ik in haar plaats was.

NATHALIE: Kom Alain, wij gaan nog wat oefeningen doen op ons bed.

FONS: (tot Alain) Vergeet niet wat ik u gevraagd heb hé!

ALAIN: Nee pake. (tikt tegen z'n hoofd) Als 't ene keer in m'n computerke zit dan blijft 't zitten, hé pake. Dag pake.

(Alain en Nathalie af langs keuken)

FONS: (doelend op Alain) Amaai, hij heeft het weer hard vandaag.

(De deurbel rinkelt)

YVONNE: Wie kan dat nu nog zijn...?

FONS: Als 't die van Jehova zijn dan zult ge 't wel horen, als ze met hun bazàr over straat vliegen! (af naar hal)

BOMPA: Yvonne, hebt gij hier een kaart gepikt...?

YVONNE: Waarom zou ik?

BOMPA: Ik mis klaveren tien. Hoe kan ik nu uitspelen? Kom Yvonne, geef die kaart terug!

YVONNE: Maar ik heb geen kaart. Is ze niet van tafel gevallen? (doet inspectie) Hier, ze ligt op uwe schoot, foefelaar.

(Fons weer op. Hij laat de deur open)

YVONNE: Waren 't die van jehova?

FONS: Nee, vele erger!

YVONNE: De pastoor...?

FONS: Nog erger!

YVONNE: Wie dan...?

(Met gefronste wenkbrauwen laat Fons buurvrouw Aalput binnen)

AALPUT: Gefeliciteerd, hé Yvonne. Maar geef toe, ge hebt geluk gehad dat Nora Steemans niet meedoet hé.

(Fons zet stiekem de wilde cactus op de stoel waar Aalput meestal plaatsneemt)

AALPUT: (vervolgt tot Yvonne) Al enig idee welk recept ge gaat gebruiken?

FONS: (gespeeld vriendelijk tot Aalput) Zet u maar even.

AALPUT: (wil niet meteen gaan zitten, vervolgt tot Yvonne) Ik denk dat ik iets ga doen met aardbeien. (wil nu toch op de stoel gaan zitten)

BOMPA: (tot Aalput) Niet gaan zitten madam, want de stoelen kraken!

FONS: Wie zegt dat...!

BOMPA: Ikke...!

(Bompa licht z'n kont en laat een stevige wind. Aalput ergert zich)

AALPUT: Zèèèg...! (neemt enige afstand)

YVONNE: (boos tot Bompa) Onmiddellijk naar de keuken, gij vettig varken...!

BOMPA: (protesteert) Ik wil niet...!

YVONNE: (wijst streng richting keuken) Allé...! En pak uw kaarten maar mee!

(Bompa druipt af naar de keuken. Hij steekt z'n tong nog uit naar Yvonne)

AALPUT: (bedenkkelijk) Jaaaaa..., wat is dat zèg! Ze hebben er ooit voor minder opgesloten!

FONS: (tot Aalput) Dus gij wilt met die nieuwe keuken gaan lopen?

AALPUT: Natuurlijk.

FONS: Geen omkoperij hé..., of ik hang 't aan de grote klok!

AALPUT: Maar nee, ik speel 't spel eerlijk.

FONS: Oh ja...? Waarom staat de pastoor zijn auto dan elke dag bij u voor de deur...?

AALPUT: Omdat de pastoor van antiek houdt.

FONS: En waarom zijt gij bij 't zangkoor gegaan? Een straatmus met een bronchitis kan schoner zingen dan gij! Zal ik 't eens zeggen...?

YVONNE: Fons, hou op!

FONS: Nee Yvonne, dat moet van mijn hart. (vervolgt tot Aalput) Gij wilt die keuken winnen met omkoperij!

AALPUT: (biedt enige weerstand) Denk niet dat ik mij zo laat beledigen hé!

FONS: Dan bolt ge 't hier maar af!

AALPUT: (reeds bij de deur) Mijn wraak zal zoet zijn! En uw Yvonne hé, wel zij kan die keuken op haar buik schrijven! (af met slaande deur)

FONS: (roept haar nog na) Saluut en de wind vanachter!

YVONNE: (aangeslagen) Dat had ge niet mogen doen, Fons. Nu zie ik 't helemaal niet meer zitten.

(Bompa komt van de keuken. Hij draagt z'n brandweerhelm)

BOMPA: Ik wil mee naar die kookwedstrijd.

YVONNE: Maar dat is volgende week pas, vader.

BOMPA: Ik wil mee, maar Fons moet mijn inkomkaart betalen.

YVONNE: (woest) Maak dat ge op uw kamer zijt, of ik word héél kwaad hé!

BOMPA: Oh zit dat zo! Ik mag niet meegaan! Wel, nu zijt ge met mij nog niet aan de nieuwe patatten hé! Weet gij dat...!

FONS: Wat zijt ge van plan?

BOMPA: (dreigend met wandelstok) Ge zult van mij nog verschieten! Weet gij dat...!

FONS: (neemt wandelstok af) Dat doen wij alle dagen al...!

(Bompa wil richting keuken)

FONS: (presenteert hem de wandelstok) Hier pompier, ge vergeet uw spuit nog!

YVONNE: En geen pijp roken op uw kamer hé. Ge gaat ons huis nog in de fik steken.

(Bompa af. De hond van Aalput begint weer vervelend te blaffen)

FONS: 't Spel begint weer! Aalput zal ons gaan pesten. Ze heeft waarschijnlijk een koord aan zijne poot gebonden, en elke keer als ze er aan trekt begint dat beest van katoen te geven.

(Yvonne krijgt plots rare trekken in haar lichaam)

FONS: (verbaasd) Wat scheelt er met u, Yvonne...? (geen reactie) Yvonne...? (ziet nu duidelijk dat er iets niet in orde is met haar, roept de hulp in) Nathalie...? (luider) Nathalie, waar zit gij...?

(Nathalie komt hijgend binnen)

NATHALIE: Moet gij zo luid brullen? Wat scheelt er...?

FONS: Daar is iets niet pluis met ons ma!

NATHALIE: (ontfermt zich over Yvonne) Rustig ademen, make.

FONS: Ja zo...! (ademt met korte tussenpozen)

(Yvonne imiteert Fons. Ook Alain komt nu binnen)

ALAIN: (speels) Gaat ons make ook een kindje kopen...? (knijpt Fons in de wang) Gij deugniet, waarom zegt gij daar niks van?

FONS: (autoritair) Houdt uwe mond eens, meneer cactus!

ALAIN: Sorry pake.

(Yvonne dreigt in te storten. Haar handen trillen, ze ziet bleek en haar angstzweet breekt uit)

NATHALIE: Die is er erg aan toe hé.

ALAIN: En ze ziet zo bleek.

FONS: Haar bloed trekt weg uit hare kop.

ALAIN: Dat is meestal vijf minuten voor uwe kop ontploft!

NATHALIE: Jongen, nu geen grapjes alstublieft!

FONS: Dat is de schuld van Aalput hare hond. (kokend van woede) Maar nu is 't genoeg hé! (neemt z'n jachtgeweer van achter de kast) Ik ga dat beest zijne laatste zegen geven!

NATHALIE: (houdt Fons tegen bij de deur met de hulp van Alain) Nee pa..., ge gaat er spijt van krijgen. Zet dat geweer terug achter de kast!

FONS: Mijn stoppen gaan doorslagen hé!

ALAIN: De mijn ook als ge nog lang met dat geweer zwaait!

(Fons plaatst het geweer terug achter de kast)

NATHALIE: Als gij al doorslaat, hoe erg moet dat dan voor ons ma wel niet zijn? Alain, haal eens een glas water!

(Alain af naar keuken)

FONS: Ik zal naar de dokter bellen.

YVONNE: (prevelt) Nee Fons.

(Alain op met een glas water voor Yvonne)

NATHALIE: Ik vrees dat ons ma het einde van de week niet zal halen.

ALAIN: Zonde van die nieuwe keuken.

NATHALIE: Jongen, zoiets zegt ge toch niet.

ALAIN: Misschien is 't beter dat ik... (wijst richting keuken)

NATHALIE: Ja, doe dat.

(Alain af naar keuken)

NATHALIE: (tot Fons) Begrijpt ge nu waarom Nora Steemans hartklachten kreeg?

(Alain weer op met de videocamera. Hij filmt Yvonne)

FONS: (tikt Alain op de schouder) Waarom filmt gij eigenlijk?

ALAIN: Als ons make haar pijp uitgaat dan hebben we toch nog een schoon aandenken.

FONS: (giftig) Hebt gij al eens ooit ne camera opgegeten...?

ALAIN: Waarom? Is dat lekker...?

NATHALIE: Hou op met dat gekibbel en denk aan ons ma...!

FONS: Het lijkt wel of Aalput ons Yvonne in haar macht heeft.

ALAIN: Misschien heeft zij ons make wel gehypnotiseerd?

NATHALIE: Daar kunt ge zó niet de nacht mee ingaan. Bel toch maar naar den dokter, pa.

YVONNE: (komt overeind) Nee, laat maar, 't gaat al wat beter.

FONS: Yvonne, gij kunt ons nogal schrik aanjagen.

ALAIN: (met camera in de hand) Pake, kunt gij nu eens even op uwe rug gaan liggen met uw benen omhoog en zo wijd mogelijk open?

FONS: Waarom...?

ALAIN: Dan kan ik zien of mijn lens breed genoeg is als ons kindje gaat komen.

FONS: (tot Nathalie, ad Alain) Welke fabriek wenst zoiets aan te werven? Die zijn binnen de kortste keren failliet...!

NATHALIE: (luid) Alain, doe die camera weg...!

(Alain legt camera aan de kant. Hij zal een zak chips uit de kast nemen en de TV aanzetten)

NATHALIE: Ons ma moet die wedstrijd opgeven, er zullen nog ècht doden vallen. Is het dat allemaal wel waard, pa?

YVONNE: (helemaal van de kaart, bijna wenend) Ik doe niet meer mee. Ik heb geen recht op die titel. Magda Aalput mag van mij die finale winnen. (begint luid te wenen) Waarom is iedereen zo tegen mij...?

NATHALIE: Dat is niet zo, make. Wij staan allemaal achter u.

ALAIN: (merkt speels op) Neenee, ik zit vóór u!

FONS: (vervolgt tot Yvonne) Ik sta achter u..., op voorwaarde dat ge meedoet aan de finale!

NATHALIE: Pa, ge maakt het alleen nog maar erger.

(Alain kijkt ongestoord TV. Hij produceert plots een knal door de lucht uit de zak chips te slaan waardoor Fons en Nathalie danig schrikken)

NATHALIE: Jongen, is dat nu ne moment om naar TV te kijken!

ALAIN: Jammaar, The Simpsons zijn er op. (lacht genietend) Den Hoomer z'n auto is ontploft.

NATHALIE: (furieus luid) Als ik me seffens kwaad maak, dan zal ik U eens laten ontploffen...!

(Alain veert onmiddellijk recht en zet de TV uit)

ALAIN: (even ernstig) Schatteke, ga even op bed liggen. Ge zijt helemaal over uw toeren.

NATHALIE: Dat is uw schuld! (gaat richting keuken)

ALAIN: (is er niet gerust in) Zèg, gij meende dat toch niet van dat ontploffen...?

(Nathalie woedend af met slaande deur)

ALAIN: (bang) Oeioei..., die meent dat wèl...!

YVONNE: Straks zijn ons Nathalie en Alain nog gescheiden voor het kindje er is...!

FONS: Maar nee. Dat brengt een beetje spanning mee, dat is alles. Rust nu maar even, m'n keukenprinseske. Leg u in de zetel, met de beentjes erin en doe even uw oogskes toe. (tracht haar te hypnotiseren) Slaap..., slaap..., slaap...!

(Yvonne sluit haar ogen)

FONS: (stil tot Alain) Hoe kunnen we ons Yvonne oppeppen voor die wedstrijd?

ALAIN: Dat is héél simpel. We moeten haar duidelijk maken dat Aalput een héééél slecht mens is. Baaaah...!

FONS: Hebt gij gedaan wat ik u gevraagd heb?

ALAIN: Ja pake, op 10 eksemplaren.

FONS: Ga dat eens halen. Maar mondje toe tegen ons Nathalie hé.

ALAIN: Okee pake. (vette knipoog bij de deur) Wij zijn toch twee deugnieten hé.
Dag pake. (af langs keuken)

(Fons zet de cassette met het blafgeluid stiekem bij het oor van Yvonne. Hij zet het volume aan)

FONS: (dan stil) Daar is den hond van Aalput weer. Zij heeft die hond afgericht om u uit uwe slaap te houden. Aalput is een héééél slecht mens. Ze zegt dat gij niet kunt koken. De tijd voor een revolutie is aangebroken. We trekken ten strijde tegen Aalput. Aalput moet vernietigd worden!

(Alain op met een rolletje plakband en 10 foto's uit de printer met de beeltenis van Aalput erop)

ALAIN: Waar gaan we die hangen, pake?

FONS: Overal! Aalput moet haar vanaf nu constant achtervolgen!

(Fons en Alain plakken in snel tempo heel de kamer vol met foto's van Aalput)

ALAIN: Daar hangt er al ene boven uw bed, in de koelkast en op de binnenkant van de wc-deur.

FONS: Kom, we plakken er nog ene op ons gezicht.

(Met plakband hangen ze een foto van Aalput over hun gezicht. Daarna wekken ze Yvonne)

FONS: (met vrouwestem) Dag Yvonne.

YVONNE: (nog lichtjes ingedommeld) Dag Magda.

ALAIN: (ook met vrouwestem) Dag make. (krijgt een por van Fons, herpakt zich dan) Dag Yvonne.

YVONNE: Dag Magda. (veert angstig recht) Ik moet eerst naar 't toilet. Ik voel me niet goed.

(Maar overal stuit Yvonne op de foto's van Aalput)

YVONNE: (slaat nu helemaal in overdrive) Ik word zot..., ik word zot..., ik word zot...!

FONS: (met vrouwestem) Daar heb ik voor gezorgd!

ALAIN: (met vrouwestem) En ik ook. Ge zult niet meer kunnen slapen tot aan de finale! (produceert een angstaanjagende lach, dan met normale stem tot Fons) Da's plezant, hé pake.

(Yvonne klapt in elkaar en legt zich terug in de zetel. Nathalie komt plotseling binnen. Haar blik valt meteen op de overvloed aan foto's van Aalput)

NATHALIE: Wat is hier allemaal gaande...? (trekt de foto's met een forse zwaai van de muur)

(Fons en Alain deinzen voorzichtig achteruit)

ALAIN: (nog steeds met vrouwestem) Dag Nathalieke, ik ben Magda Aalput.

(Nathalie trekt brutaal de foto's van hun gezicht)

NATHALIE: Ik zal maar niet denken dat ge allebei tureluut zijt zeker...!

ALAIN: Sorry schatteke, ik moest dat doen van uwe pa.

NATHALIE: Jongen, gij moogt u niet zo laten opjuttten door anderen. Ge moet eens leren van uw eigen mening te durven zeggen.

ALAIN: Mag ik dan nu al beginnen?

NATHALIE: Natuurlijk.

ALAIN: (verwittigt) Jammaar, ik zeg 't hé! Ge gaat verschieten hé!

NATHALIE: Wat wilt ge zeggen, jongen?

ALAIN: Ge wordt niet boos...?

NATHALIE: Maar nee.

ALAIN: (aarzelend) Ik euh..., ik durf niet.

NATHALIE: (krijgt het op haar heupen) Alain, zeg 't...!

ALAIN: (terughoudend) Ik heb honger...!

(Nathalie zucht. Fons laat ondertussen het blafgeluid op cassette weer horen)

NATHALIE: (zet cassette prompt uit en haalt zwaar uit naar Fons) Is dat nu gedaan...! Binnenkort baar ik nog nen hond in plaats van een kind!

ALAIN: (enthousiast) Ja, dan kan ik met de hond gaan wandelen.

YVONNE: Nathalie, mijn handen beginnen weer te trillen!

(Op de achtergrond schenkt Alain een glas wodka uit)

NATHALIE: (tot Fons) We moeten haar trachten te kalmeren.

ALAIN: (presenteert glas) Laat haar dit eens opdrinken.

NATHALIE: (ruikt er aan) Wat zit daar in...?

ALAIN: Wodka.

(Yvonne drinkt van het glas)

FONS: Nu gaat ze piepen want dat is heel straf spul!

(Iedereen benieuwd, maar Yvonne drinkt het glas zonder problemen leeg)

YVONNE: (laat een boer) Amaai, dat doet deugd.

NATHALIE: Hebt gij geen branderig gevoel aan uw maag?

YVONNE: Nee, ik voel niks.

FONS: (verrast) Hoe is dat mogelijk...!

ALAIN: Dat is hèt middel om kalm te worden. Ik wist dat.

YVONNE: (presenteert het lege glas) Doe nog maar eens vol!

NATHALIE: Nee make, één glas is meer dan genoeg. (tot Fons) Hebt ge van dat

spul nog genoeg in huis tot volgende week?
 FON: Daar staan nog twee flessen in de kelder.

(Yvonne staat recht, rekt zich uit en voelt zich plots helemaal fit)

FON: Ge ziet er al een héél stuk beter uit dan een halfuur geleden.

YVONNE: (geestdriftig) Roep nu Aalput eens naar hier!

NATHALIE: Waarom...?

YVONNE: (heeft een hele metamorfose ondergaan) Ik zal eens komaf maken met haar complimenten! Ik zal haar eens vertellen wat voor een trut zij wel is! Ik ga haar vermoorden...!

ALAIN: (stil genietend tot Fons) 't Is ons gelukt, pake. We zijn op goeie weg!

FON: Eindelijk. (zet zich zuchtend op de stoel waarop de wilde cactus staat, dan een verschrikkelijke pijnkreet) Aaaauwh...!!

NATHALIE: Wat krijgt die...?

ALAIN: (met de hand voor de mond) Oeioei..., uwe pa is op die wilde cactus gaan zitten!

NATHALIE: Welke slimmerik zet daar nu ook ne cactus op die stoel...?

(Fons huppelt met pijnlijke grimas rond door de kamer)

ALAIN: (geniet) Zouden we uwe pa nu ook in een potteke moeten zetten! Misschien komt er dan ook ne nieuwe scheut aan, haha...!

FON: Haal als den bliksem die stekels daar uit!

YVONNE: Laat me dat eens bekijken.

FON: (luid tot Yvonne) Er niet aankomen hé...!

YVONNE: Hoe kan ik dan die stekels eruit halen?

NATHALIE: We rijden met onze Pa naar den dokter.

FON: Dat gaat niet. Hoe moet ik in den auto gaan zitten?

ALAIN: Dan gaan we te voet, dat is meer even ver.

FON: Vanaf nu wil ik hier in mijn living geen enkele cactus meer zien staan...!
 Alain moet al die cactussen direct weg doen!

NATHALIE: Pa, dat doet ge toch niet!

FON: (luid) Weg..., weg..., weg...! Allemaal...!

NATHALIE: Maar...

ALAIN: (onderbreekt) Dat is niet erg, schatteke. Hier in de living willen ze toch niet groeien.

NATHALIE: (tot Alain) Breng ze dan maar naar Van Kerkhoven.

ALAIN: Ja, dan spring ik ook eens binnen bij de Nico Janssens.

NATHALIE: Wat gaat gij daar doen...?

ALAIN: Wat babbelen over vroeger.

(Alain trekt z'n jas aan terwijl Yvonne en Nathalie de cactussen in een doos stoppen)

ALAIN: (als hij Fons passeert) Tot straks, hé pake. (slaat Fons treiterend op z'n achterwerk)

FON: (pijnkreet) Aaaaauwh...!

(Alain met de doos af langs hal)

FONS: Nathalie, trek die stekels daar eens uit!

YVONNE: Waarom mag ik dat niet doen?

FONS: Gij kunt uw handen niet eens stilhouden.

(Alain komt terug binnen. Hij heeft natte haren en laat de deur openstaan)

ALAIN: Even allemaal uw aandacht graag. Luister eens...!

(We horen op de achtergrond hulpgeroep van Bompa)

BOMPA: (OFF, luid) Hul-lep..., hul-lep...!

ALAIN: Wie denkt ge dat dat is...? Den Bompa natuurlijk...!

NATHALIE: (verbaasd) Den Bompa...?

FONS: En waar zit die...?

ALAIN: Boven op het dak!

NATHALIE: (zeer sterk verbaasd) Wablief...!

YVONNE: Dan is die door het venster van z'n slaapkamer tot op het dak gekropen!

FONS: We moeten direct de pompiers bellen!

NATHALIE: (tot Alain) Regent 't buiten...?

ALAIN: Nee schatteke.

NATHALIE: Waarvan zijt gij dan zo nat op uwe kop...?

ALAIN: Den Bompa heeft de pispot naar beneden gekapt...!!

(Allen af naar buiten langs hal)

DERDE BEDRIJF

(EEN WEEK LATER IN DE PAROCHIEZAAL)

(Er staat een trapje tegen het podium. Mevrouw Van Kerkhoven, de pastoor en mevrouw de burgemeester zitten als jurylid naast elkaar aan een tafeltje op het podium en keuvelen onderling in stilte. Op de tafels van de kandidaten staan de ingrediënten reeds klaar. In de zaal staat ergens een paravent tegen de muurwand)

(Fons komt binnen. Op enige afstand volgen Nathalie en Alain. Fons heeft een kussentje bij)

FONS: Oei, we zijn te laat...! (tot Nathalie) Ik heb nog gezegd dat we vroeger moesten vertrekken.

NATHALIE: Was uwe fiat onderweg geen zes keer stilgevallen dan waren we op tijd hier geweest.

ALAIN: Waarom hebt gij dat kussentje bij, pake?

FONS: Om gaan op te zitten..., met die zwerende stekels.

(Fons, Nathalie en Alain stappen langs het voorziene trapje tot op het podium)

VAN KERKHOVEN: (wendt zich tot Fons) Sorry meneer, maar de familie van de kandidaten moet plaatsnemen in de zaal, en niet op het podium!

FONS: Waar is ons Yvonne...?

VAN KERKHOVEN: Achter de coulissen. De kandidaten prepareren zich voor de wedstrijd.

NATHALIE: (zoekt om zich heen) Waar is den Bompa...?

FONS: Die was toch bij Alain.

ALAIN: Hoe...? Ik dacht dat bij u was.

NATHALIE: Maar jongen, dat ziet ge toch dat die er niet bij is.

ALAIN: Hij is nochtans mee uit den auto gestapt.

(Plots duikt Bompa onder luid rumoer ergens aan de overkant van de zaal op)

NATHALIE: Wacht eens, ik hoor hem ginder ergens. Kom...!

(Fons, Nathalie en Alain verlaten het podium. Bompa wil een goede plaats bemachtigen tussen het publiek. Hij neemt plaats op de schoot van enkele willekeurige vrouwen in de zaal. Fons, Nathalie en Alain komen bij Bompa)

FONS: (jaagt Bompa van de vrouw haar schoot) Kom daar af...! (tot de vrouw) Sorry madam! (tot Bompa) Wat moeten die mensen van ons denken!

BOMPA: (reageert heftig) Ik ben gepensioneerd pompier en daar moet iedereen respect voor hebben. Weet gij dat...!

NATHALIE: Bompa, ik heb u toch gezegd dat ge bij ons moest blijven.

BOMPA: Ik ben gratis binnen geraakt langs den bierkelder!

(Ze zoeken naar de plaats waar er vier voorziene stoelen vrij zijn. REDELIJK VOORAAN LIJKT AANGEWENZEN)

FONS: Kom, we gaan plaats zoeken.

BOMPA: Ik heb er al een. (gaat weer op de schoot van een willekeurige vrouw zitten)

NATHALIE: Allé Bompa, houdt uw fatsoen...!

(Eindelijk zitten ze op hun plaats. Bompa merkt dat Fons héél voorzichtig een kussentje onder z'n achterwerk legt)

BOMPA: Ik wil ook een kussentje onder m'n gat!

NATHALIE: Zwijg stil! Ze gaan beginnen!

(Mevrouw Van Kerkhoven maakt zich gereed om een speech af te steken door de micro)

VAN KERKHOVEN: (mag afgelezen worden) Beste mensen, als voorzitter van de vrouwengilde acht ik het mijn plicht om u allen "welkom" te heten op deze niet onbelangrijke kookwedstrijd. In de eerste plaats wil ik ook onze hoofdsponsor "Keukens Van Genechten" bedanken voor zijn gul gebaar. Hij heeft namelijk de ingebouwde keuken van 10.000 Euro geschonken voor de winnaar.

Dan wil ik ook nog de twee andere juryleden voorstellen, namelijk, de heer Nand Vleugels onze pastoor en mevrouw Petra De Peuter onze burgemeester. Graag een applausje.

Het is de bedoeling dat de kandidaten een biscuit bakken. Als de bereiding in de oven gaat heeft de jury de kans om hen nog enkele vragen te stellen. Elk jurylid zal proeven van de eindresultaten, en daarna besluiten aan welke kandidaat ze hun punten geven.

Dan wil ik ook nog zeggen dat dit geen gewone wedstrijd is. De kandidaten staan onder zéér zware druk. Alles is toegestaan maar bij handtastelijkheden zal de jury onherroepelijk ingrijpen.

Ik geloof ook dat niemand van de juryleden veroordelen heeft jegens een kandidaat. Kan dit nogmaals bevestigd worden, meneer pastoor...?

PASTOOR: Ik niet.

VAN KERKHOVEN: Mevrouw de burgemeester...?

BURGEMEESTER: Ik ook niet.

VAN KERKHOVEN: Dan rest mij alleen nog de beide finalisten aan het publiek voor te stellen.

(De kandidaten dragen beiden dezelfde vorm van keukenschort, maar ze hebben wel een andere kleur. Aalput draagt GROEN, Yvonne draagt ROOD)

VAN KERKHOVEN: De eerste finalist, en voor deze gelegenheid in groene keukenschort, graag een applaus voor... Aalput Magda.

(Aalput komt op, groet het publiek en krijgt applaus uit de zaal)

VAN KERKHOVEN: De tweede finalist, en voor deze gelegenheid in rode keukenschort, graag een applaus voor Bex Yvonne.

(Yvonne komt op, wuift naar het publiek en krijgt applaus uit de zaal. Alain heeft een voetbaltoeter bij en zal die overdadig gepast en ongepast gebruiken)

ALAIN: (zingt als het applaus reeds is weggedeed) We are the champignons...

NATHALIE: Alain, hou op alstublieft...!

ALAIN: Sorry schatteke.

BOMPA: Ik wil ne frisco!

NATHALIE: Daar zijn geen frisco's!

BOMPA: Jawel..., (wijst iemand aan) ... die vent daar heeft ne frisco vast.

NATHALIE: Dat is gene frisco, dat is die z'n neus! En zwijg nu.

(Beide kandidaten hebben elk een tafeltje gekozen. Yvonne staat het dichtst bij de jury)

VAN KERKHOVEN: (vervolgt tot het publiek) De produkten die de kandidaten gebruiken hebben ze zelf meegebracht. Om de jury niet op een dwaalspoor te brengen zullen de kandidaten vanaf nu enkel aangesproken worden met hun respectievelijke kleur. En wat hebben de kandidaten zoal bij? (duwt Yvonne een micro onder de neus) Rood, vertel eens welke ingrediënten gij allemaal gaat gebruiken!

YVONNE: Ik heb fruit bij, eieren, bloem, suiker, room, en...

VAN KERKHOVEN: (wijst naar potje kruiden) En wat zit er in dit vreemde potje?

YVONNE: Dat is een wondermiddel.

VAN KERKHOVEN: (tot publiek) U hoort het, beste mensen, een wondermiddel. Dat zal de finale alleen maar enorm spannend maken. (wijst een fles wodka aan tussen de produkten van Yvonne) En wat zit er in die fles, rood?

YVONNE: Dat is niet rood, dat is doorschijnend.

VAN KERKHOVEN: Vanaf nu is "rood" uwe naam.

YVONNE: Daar zit wodka in de fles.

PASTOOR: (veert plotseling recht van z'n stoel) Als jurylid protesteer ik formeel. Alcohol is niet toegestaan...!

VAN KERKHOVEN: Waarom niet?

PASTOOR: (aarzelend) Dat is euh..., dat is doping!

YVONNE: Allé meneer pastoor, ik maak een recept waarbij ik wodka nodig heb.

VAN KERKHOVEN: Wat vindt de burgemeester daarvan?

BURGEMEESTER: Een bakker bakt ook taarten en pateekes waar alcoholische dranken inzitten. Dus waarom niet!

VAN KERKHOVEN: Laat ons stellen dat alcohol is toegestaan indien het vereist is voor het recept van de kandidaat.

(duwt Aalput de micro onder de neus) Goed geslapen vannacht, groen?

AALPUT: Als een roos.

VAN KERKHOVEN: Geen zenuwen?

AALPUT: Helemaal niet.

VAN KERKHOVEN: Als de kandidaten er klaar voor zijn dan kunnen we beginnen aan de wedstrijd. Kandidaten klaar? Start...!

(De kandidaten beginnen hun eieren te kloppen. Van Kerkhoven zal de wedstrijd ondertussen verslagen en de deelnemers regelmatig vragen stellen onder het bereiden)

VAN KERKHOVEN: (tot Aalput) Hoe bakt men een biscuit, groen?

AALPUT: Men klopt de hele eieren en de suiker met een eitwitklopper gedurende enkele minuten.

PASTOOR: Pssst...! Pssst...! (maakt een drinkgebaartje naar Van Kerkhoven)

VAN KERKHOVEN: (roept door micro richting toog) Kan er iemand iets te drinken brengen voor de juryleden alstublieft?

BOMPA: Nathalie, mijn waterleiding staat op springen!

FONS: Wat zegt 'm...?

NATHALIE: Den Bompa moet naar 't toilet.

FONS: Lap, daar begint 't al!

NATHALIE: Gaat ge dat alleen kunnen vinden, Bompa?

BOMPA: Nee zeker, 't hangt daar al 80 jaar op dezelfde plaats.

NATHALIE: Moet ik meegaan?

BOMPA: Nee, 't is al over.

(Yvonne drinkt ondertussen stiekem van de fles wodka. Ze snijdt stukjes fruit en gooit parmantig de schillen richting Aalput die ze op haar beurt weer teruggooit naar Yvonne. Yvonne kapt met veel show het wondermiddel bij haar recept)

NATHALIE: (tot Bompa die rechtstaand z'n pijp wil stoppen) Wat gaat gij doen...?

BOMPA: M'n pijp stoppen. Waarom?

NATHALIE: Nee Bompa, hier in de zaal mag niet gerookt worden.

BOMPA: Dat zullen we dan wel eens zien! (doet rustig verder)

(Nathalie tracht de pijp van Bompa af te pakken, maar lukt daar niet onmiddellijk in. Alain helpt haar)

FONS: We hadden den Bompa moeten thuislaten. Ik heb 't nog gezegd. Maar nee, ons Yvonne weet 't altijd beter.

(Yvonne drinkt nu duidelijk zichtbaar aan de fles wodka)

NATHALIE: Ik vind dat "ons Yvonne" nogal veel aan die fles hangt.

FONS: Wie heeft haar die fles wodka aangesmeerd...?

ALAIN: Ikke. Daar werd ons make toch kalm van.

FONS: Als dat hier straks uit de hand loopt dan zijt gij nog niet thuis, hé vriend!

ALAIN: Zèg pake, kunt gij eens zwijgen, anders zie ik niet wat er op het podium gebeurd!

FONS: Gij zijt een kieke! Wat gaat gij doen als die seffens zat wordt...?

ALAIN: (pesterig) Dan hebben we ambiance in de keet!

FONS: (richting Alain) Nu krijg ik in ene keer goesting om die z'n pijp dicht te knijpen hé...!

ALAIN: Kunt ge daar nog even mee wachten, pake?

FONS: Waarom?

ALAIN: Anders weet ik niet wie er gaat winnen! (voetbaltoeter)

NATHALIE: (tot Fons en Alain) Zwijg nu eens allebei! En 't is hier gene voetbal hé!

FONS: Den Alain is begonnen!

ALAIN: Oh nee, gij zijt begonnen, hé pake! Want gij hebt gezegd dat ik een kieke was.

FONS: Is dat niet juist dan?

ALAIN: Nee, ik ben nen haan! Hoe kan ik anders Nathalie zwanger maken! (imiteert een haan) kukelekuuuu...!

NATHALIE: (roept) Stilte...!

(Algemene stilte. Plots laat Bompa een daverende wind)

NATHALIE: (aan het eind van haar latijn) Bompa, nu begint gij weer...!

BOMPA: Sorry Nathalieke, dat is van die ajuinsoep van deze middag.

(Aalput vraagt het woord)

VAN KERKHOVEN: Wat scheelt er, groen?

AALPUT: Madam Van Kerkhoven, ik kan me niet concentreren met dat rumoer in de zaal.

VAN KERKHOVEN: (richt zich tot het publiek) Kan het wat stiller daar in de zaal alstublieft? De kandidaten kunnen zich niet concentreren.

(Yvonne kapt tussendoor maar wodka achterover. De kandidaten ziften hun bloem. Yvonne wrijft nerveus door haar gezicht waardoor ze onder de bloem zit)

(De pastoor begeeft zich tussen de kandidaten. Als hij bij Yvonne staat moet zij plots niezen waardoor ook de pastoor een dikke wolk bloem over zich heen krijgt)

(Yvonne wordt duidelijk dronken. Het stoort haar als Aalput haar toevallig aankijkt. Yvonne steekt haar tong uit. Aalput toont obsceen haar middelvinger. Dit wordt door Yvonne niet in dank afgenomen en ze gooit bloem in het gezicht van Aalput)

AALPUT: (doet haar beklag aan de jurytafel) Dat kan niet meer! Ik protesteer! Zie mij hier staan...!

ALAIN: (roept) Gij zijt precies tante nonneke...!

NATHALIE: (berispt) Alain...!

BOMPA: (staat recht en tuurt in de zaal) Waar zit tante nonneke...?

NATHALIE: Zitten Bompa...!

(Yvonne wil nu zelfs haar bereiding over Aalput haar hoofd kappen. De pastoor tracht de kemphanen te scheiden, maar krijgt zelf wat specie over

z'n kop geslingerd)

PASTOOR: (steigert richting Van Kerkhoven) Dat kan nu toch niet meer hé...!

ALAIN: (roept) En dat is precies nonkel missionaris!

BOMPA: (staat recht en tuurt in de zaal) Waar zit nonkel missionaris...?

NATHALIE: Zitten Bompa...?

PASTOOR: (kwaad tot Van Kerkhoven) Als de dames zich niet kunnen beheersen dan EIS ik als jurylid dat deze wedstrijd onmiddellijk wordt stopgezet!

VAN KERKHOVEN: Dat kan niet. De belangen van de hoofdsponsor zijn te groot. De wedstrijd moet hoe dan ook doorgaan.

PASTOOR: (ad Yvonne) Rood is de aanstoker. Ik wil dat zij wordt gediskwalificeerd!

VAN KERKHOVEN: Mag ik er onze pastoor op wijzen dat hij zich als jurylid niet tussen de kandidaten mag begeven.

PASTOOR: (fluistert te luid) Maar Yvonne Bex wordt te zat! Dat ziet ge toch zelf ook wel.

VAN KERKHOVEN: Dat kan ook van de kalmeringspillen zijn die ze vooraf heeft ingepakt.

PASTOOR: Ik eis dat deze wedstrijd wordt geannuleerd! Dit kan niet meer, en dan nog in mijn parochiezaal! Schande...!

(Ondertussen klautert Fons op het podium. De bakvormen worden ingeboterd, de ovens worden voorverwarmd)

FONS: (dreigend tot pastoor terwijl hij deze bij de kraag vat) Wat hebt gij tegen MIJN Yvonne, manneke...?

PASTOOR: Ik wil dat de supporters in de zaal blijven.

FONS: Ik zal U seffens eens in den oven steken! 'k Ben eens benieuwd hoe gij er gaat uitkomen!

ALAIN: (roept) Gelijk een satéke!

VAN KERKHOVEN: (tot Fons) Wil meneer onmiddellijk het podium verlaten alstublieft, en anders zal uw finalist worden gediskwalificeerd.

FONS: Ik wil maar zeggen dat dat pastoorke van m'n voeten hier moet opletten wat 'm zegt!

VAN KERKHOVEN: Meneer, ik geef u nog twee seconden om het podium te verlaten...!

(Fons gaat onder grimmig gemor terug in de zaal zitten. De bereidingen worden door de kandidaten in de oven gezet)

(VANAF HIER HEEFT DE TONEELMEESTER DE KANS OM DE "SPECIAL EFFECTS" IN GEREEDHEID TE BRENGEN EN HET RESULTAAT VAN BEIDE BAKSELS TE VERVANGEN LANGS DE ACHTERKANT)

VAN KERKHOVEN: Dan kan de jury nu enkele vragen stellen aan de kandidaten. Ik stel voor dat we met groen beginnen. Kom maar tot bij de jury, groen!

BURGEMEESTER: (tot Aalput) Groen, hoe hebt gij naar deze belangrijke wedstrijd toegeleefd?

AALPUT: Wel euh, ik wist op voorhand dat ik de finale zou halen. En dat mijn

concurrent Yvonne Bex was heeft mijn drang om te winnen alleen maar sterker gemaakt.

PASTOOR: Rood is toevallig ook uw buurvrouw, hebt ge rechtstreeks of onrechtstreeks tegenwind ondervonden van haar of van haar familie?

AALPUT: Sinds de dag dat bekend was dat wij twee in de finale zaten praat haar familie niet meer tegen mij!

FONS: (veert recht van z'n stoel en brult luid) Nee, dat doet haar hond wel! Die klapt dag en nacht! Hij houdt heel de buurt wakker! (zet zich weer)

ALAIN: (veert ook recht en roept nog na) Dat is eens wat anders hé...! (tot Fons) Goed gesproken, pake. (gebruikt z'n voetbaltoeter, zet zich weer)

BOMPA: Nathalie, wanneer gaan we naar huis?

NATHALIE: Waarom?

BOMPA: Ik moet op de pot.

NATHALIE: Is dat echt?

BOMPA: Nee, dat was maar om te lachen. (lacht) Hi hi hi...! Ik ben toch nen echte djoker, hé Nathalie.

VAN KERKHOVEN: Stilte in de zaal graag. (tot Yvonne) Mogen wij nu aan rood vragen om tot bij de jury te komen?

(Yvonne gaat tot bij de jury. Iedereen merkt duidelijk dat ze dronken wordt)

BURGEMEESTER: Rood, denkt ge van deze wedstrijd te kunnen winnen?

YVONNE: Natuurlijk, daar ben ik voor gekomen..., om te winnen!

ALAIN: (roept) Goed gezegd, make!

PASTOOR: Zoudt ge teleurgesteld zijn als ge van Magda Aalput zou verliezen?

YVONNE: Als de jury eerlijk is dan kan ik hier niet verliezen!

PASTOOR: Ge gaat de jury toch niet beschuldigen van oneerlijke praktijken...?

YVONNE: Wel euh...

NATHALIE: (roept) Niet op antwoorden, make!

(Yvonne kijkt onder haar hand de zaal in)

YVONNE: Wie roept daar op mij...?

VAN KERKHOVEN: Dat is uw familie.

YVONNE: Zijn die allemaal hier...?

VAN KERKHOVEN: (tot de zaal) Kan de familie Bex zich eens laten horen...?

ALAIN: Kom, we doen de Mexican-wave...!

(Alain, Fons, Nathalie en Bompa veren hand in hand recht van hun stoel en supportereren luid terwijl ze de wave doen. Hier maakt de Bompa gebruik van om het kussentje van Fons weg te graaien en op z'n eigen stoel te leggen. Maar als Fons weer gaat zitten eist hij het kussentje terug van Bompa)

YVONNE: (met trillende onderlip) Oh, dat pakt mij...!

VAN KERKHOVEN: Heeft meneer pastoor nog vragen voor rood?

(Yvonne leunt onstabiel voorover op de tafel vóór de pastoor)

YVONNE: Wat moet ge nog weten, manneke...?

PASTOOR: (slaat de alcoholwalmen weg) Nee, ik heb geen vragen meer.

VAN KERKHOVEN: Rood, zijt gij getrouwd?

YVONNE: Ja, en ik heb een dochter en ne schoonzoon.

ALAIN: (veert recht, luid en trots tot publiek) Dat ben ik!

NATHALIE: (trekt Alain brutaal op z'n stoel) Zitten...!

YVONNE: (vervolgt) En er is een kleinkind op komst.

ALAIN: (staat weer recht) Die zit in ons Nathalieke haar buik!

NATHALIE: (trekt Alain weer op z'n stoel, dan streng) Als ge nu nog ene keer van uwe stoel gaat dan ben ik weg hé!

ALAIN: Ja schatteke.

VAN KERKHOVEN: Rood mag terug naar haar plaats.

(Yvonne drinkt van haar fles wodka)

PASTOOR: (tot Van Kerkhoven) Mag ik vragen om die fles wodka van rood af te nemen? We gaan in de problemen komen hé!

VAN KERKHOVEN: (negeert dit voorstel, loert aan het venster van beide ovens, dan door micro) En dan denk ik nu dat het tijd is om de resultaten te bewonderen. (tot publiek) Ik moet u ook nog vertellen dat de kooklustigen onder u straks nà de finale de kans krijgen om met de kandidaten na te praten over hun recept.

(Maar plots begint er vloeibaar schuim uit de oven van Yvonne te ontsnappen)

VAN KERKHOVEN: (ad oven van Yvonne) Ohlala..., wat is hier allemaal gaande...!

(Yvonne krijgt vanaf nu de hik die niet meer ophoudt. De bakoven van Yvonne wordt nu geopend. Hij zit onder een overvloed aan schuim)

VAN KERKHOVEN: Ik zou zeggen, de biscuit van rood swingt de pan uit...! Graag de eerste mening van mevrouw de burgemeester?

BURGEMEESTER: (geniet van het hele spektakel) Hier mogen we wel stellen dat het eerste baksel de neiging heeft om te mislukken.

PASTOOR: Ik zou hier zelfs durven spreken van "een misbaksel"!

(Aalput heeft enorm leedvermaak door de mislukking van Yvonne)

VAN KERKHOVEN: Wat vindt groen hier van?

AALPUT: Het lijkt wel of Mister Proper in haar oven gezeten heeft, haha...!

PASTOOR: Volgens mij kan rood de overwinning nu wel vergeten!

(Aalput lacht zich te pletter)

NATHALIE: (tot Fons) Pa, is dat nu uw wondermiddel...?

FONS: Volgens mij heeft ze er teveel van dat spul ingekapt!

VAN KERKHOVEN: Laat ons dan nu de oven van groen openmaken.

(Nog voor de oven van Aalput geopend wordt begint er plots rook uit te

ontsnappen)

VAN KERKHOVEN: Oeioei..., en wat is hier aan de hand...?

(Aalput wil haar oven in allerijl uitzetten, maar dat lukt haar niet want de knop draait gek)

AALPUT: (woedend) Dat is sabotage...! Ik zal klacht indienen als mijn biscuit mislukt is!

BURGEMEESTER: Volgens mij heeft groen haar oven te heet gestookt!

VAN KERKHOVEN: (tot de andere juryleden) Is het aan te raden om veiligheidshalve de zaal te laten ontruimen...?

PASTOOR: (gooit het van zich af) Bijlange niet!

(Dan ontploft er plots iets in de bakoven van Aalput. Het deurtje vliegt met een luide knal open. De juryleden duiken onder de tafel. Heel de oven zit onder de rook)

YVONNE: (kijkt naar boven) Volgens mij is haar biscuit... (hikt) ...de pist in. Die zien we nooit meer..., (hikt) ...terug!

VAN KERKHOVEN: (stelt het publiek gerust) Daar is nog niks gebeurd, beste mensen. De twee biscuits mogen nu uit de ovens gehaald worden.

(De biscuit van Aalput blijkt extreem zwart aangebakken)

YVONNE: Dat is precies een negerke, haha...!

AALPUT: (luid) Ik dien klacht in...!

(Nu haalt Yvonne haar biscuit uit de oven. Het resultaat is een hoop schuim en vette smurrie)

YVONNE: (verbaasd) Hoe kan dat nu...? (hikt)

VAN KERKHOVEN: De jury zal nu overgaan tot het proeven van de resultaten. Meneer pastoor, wilt gij proeven van rood?

PASTOOR: Van die smurrie...? Nee, ik weiger. Het resultaat is walgelijk. En ik zit volgende week niet graag met een indigestie.

VAN KERKHOVEN: Dus gij wilt niet proeven?

PASTOOR: (vastbesloten) Nee!

VAN KERKHOVEN: Okee, dan moet ik nu een ander jurylid aanstellen om u te vervangen.

PASTOOR: (tokt op de tafel) Neenee, IK zit in de jury!

VAN KERKHOVEN: Er staat wel degelijk in het reglement dat de juryleden MOETEN proeven van het resultaat.

PASTOOR: En een voedselvergiftiging oplopen zeker.

VAN KERKHOVEN: Wat vindt mevrouw de Burgemeester daarvan?

BURGEMEESTER: Ik wil van beide biscuits proeven. Het hoeft niet altijd een receptie met kreeft of kaviaar te zijn.

PASTOOR: (het is met moeite maar geeft dan toch toe) Okee, ik ook dan. (proeft en hoest zich te pletter) Het is werkelijk niet te vreten...!

FONS: (roept van uit de zaal) Natuurlijk, jij zijt niks anders gewoon dan hosties en miswijn.

(Als alle juryleden tegen wil en dank van de resultaten geproefd hebben vraagt Van Kerkhoven het woord)

VAN KERKHOVEN: Ik stel voor dat de jury nu onderling overleg pleegt om een winnaar aan te duiden. Ondertussen mogen de kandidaten zich achter de coulissen wat gaan opfrissen.

(Aalput en Yvonne verlaten het podium. Yvonne graait stiekem haar fles Wodka mee, ze duwt Aalput brutaal voor zich uit. De volgende momenten beraadslaagt de jury onderling in stilte, daarna gaan ook zij tot achter de coulissen)

(Alain krijgt een telefoontje op zijn GSM. Stil gesprek)

ALAIN: (zet z'n GSM uit, dan fier tot Nathalie) Wilt ge nu eens iets weten: ik heb werk!

NATHALIE: (opgetogen) Dat is goed nieuws. Waar ergens?

ALAIN: Ik moet gaan tappen in een discotheek. Ze vragen of ik direct wil beginnen. (staat reeds recht)

NATHALIE: Toch nu niet...?

ALAIN: Jawel, ze verwachten mij onmiddellijk.

NATHALIE: Maar jongen, dat gaat toch niet!

ALAIN: Jawel, ik ben al weg zie.

NATHALIE: (bedremmeld) Alain, ik word precies misselijk. (krijgt het moeilijk) Alain, mijne stoel is nat...!

ALAIN: Hebt gij te veel gedronken, schatteke?

NATHALIE: Nee jongen, mijn water is gebroken!

ALAIN: (veert reeds recht) Dan zal ik nu snel naar huis gaan.

NATHALIE: Wat gaat gij daar doen...?

ALAIN: Mijne camera halen zodat ik de bevalling kan filmen.

NATHALIE: Zijt gij zot! (tikt Fons aan) Pa, het gaat beginnen!

FONS: Heu...?

NATHALIE: Mijn kindje gaat komen!

FONS: (veert onmiddellijk recht) Dan moeten we direct naar huis, kom.

NATHALIE: Dat gaat niet meer.

FONS: Waarom niet...?

NATHALIE: Omdat... omdat... ik... (krijgt een wee) ...weeën heb.

ALAIN: Zèg schatteke, kunt ge daar niet even mee wachten tot nà de kookwedstrijd? 't Is nu just zo spannend.

NATHALIE: Maar jongen, ik heb pijn.

ALAIN: (troost haar) Nu moet ge niet kleinzerig beginnen te doen hé. Wat moeten die mensen hier wel van ons denken.

NATHALIE: (bijna smekend) Alain, pak mijn hand eens vast...!

ALAIN: Vraag dat maar aan den Bompa. (veert recht) Ik ga eerst ne choco halen aan den toog.

NATHALIE: Voor wie...?

ALAIN: Voor mij, ik heb dorst.

FONS: De vader moet bij zijn zwangere vrouw blijven!

ALAIN: Gij zijt toch de vader van Nathalie, hé pake.

FONS: Nee snul, de vader van het kindje.

(Alain zet zich weer op z'n stoel)

BOMPA: (ontwaakt als het ware) Ik wil ook ne choco...!

FONS: Ga er maar ene halen aan den toog.

BOMPA: Jammaar, ik heb geen geld.

FONS: Zeg maar dat ik straks wel zal komen betalen.

(Bompa gaat naar de toog. Daar zal hij een flesje choco met rietje krijgen. De volgende momenten zal hij, drinkend aan z'n choco, bij een aantal willekeurige vrouwen op de schoot gaan zitten. Hilariteit alom. Het is gemeend bij Nathalie, ze krijgt weeral weeën)

FONS: Hoe moeten wij dat hier gaan klaarspelen...? (trekt z'n jas uit en stroopt z'n mouwen op)

ALAIN: Dat kan toch niet zo moeilijk zijn.

FONS: Durft gij er aan beginnen...?

ALAIN: (haalt z'n neus op) Nee, ik kan daar niet tegen!

(Alain gaat ondertussen een gesprek aan met een buurman)

ALAIN: (als een trotse vader) Het is mijnen eerste kleine. Als 't ne jongen is dan wordt hij sjotter bij den Anderlecht.

(tot Fons) Is er al iets te zien, pake...?

FONS: Nee, 't is hier pikdonker!

ALAIN: (vervolgt tot buurman) Ik zoek nog ne peter voor mijne kleine.

FONS: (onderbreekt) Héla, IK word peter van uwe kleine...!

ALAIN: Natuurlijk durft die kleine niet komen als iedereen daar zit op te kijken!

(Intussen zit Bompa weer terug bij z'n familie)

BOMPA: (mengt zich in het gesprek) Als 't maar gene rosse is!

ALAIN: Waarom denkt gij dat, Bompa?

BOMPA: Gij drinkt nogal veel choco hé.

ALAIN: Gij toch ook.

BOMPA: Jammaar, ik moet nooit meer vader worden, en gij wèl!

ALAIN: (wantrouwig) Oeioei...!

FONS: Wit, zwart of ros..., dat is allemaal goed.

ALAIN: Neenee, ik wil gene kleine met rosse haar!

FONS: Gij zult pakken wat er uitkomt!

NATHALIE: (berispend) Alain...!

ALAIN: Nee Nathalie, ik wil gene rosse!

FONS: Als ge nu niet gaat zwijgen dan zal ik UW haar eens ros verven en uw ogen blauw...!

NATHALIE: Pa, kunnen we niet achter die paravent daar? Ik voel dat 't gaat komen.

FONS: Ja, kom. (tot Alain) Pak mijn kussentje mee!

(De familie Bex gaat richting paravent)

BOMPA: En wat moet ik doen...?

FONS: Gij moet hulp invoeren.

BOMPA: (roept naar alle windstreken) Hul-lep..., hul-lep...!

FONS: Nee kieke, jij moet de hulpdiensten verwittigen.

BOMPA: Hoe...? Ik kan niet met den auto rijden hé!

ALAIN: (geeft hem zijn GSM) Hier, bel maar!

BOMPA: (schudt met de GSM) Daar komt niks uit. Hoe werkt dat ding...?

ALAIN: Ge moet op dat middelste knopje duwen en kijken bij "klinieken."

(Fons, Alain en Nathalie zijn inmiddels achter de paravent. Het telefoneren met de GSM loopt voor Bompa niet van een leien dakje)

BOMPA: Klinieken, klinieken..., aha, hier heb ik er ene...! (door hoorn) 't Is hier met Juul Bex. Kunt ge direct nen ambulance sturen om iemand te komen halen? - - - - In de parochiezaal van XXXXXX. We zitten hier dik in de patatten, hé meneer! - - - - Wat de patiënt mankeert? Wel euh..., hij wil er niet uitkomen! - - - - Waaruit? Ja, hoe noemen ze dat ding weeral? Vroeger wist ik dat, maar dat is jàren geleden. (zet de GSM uit)

(De juryleden komen weer tevoorschijn op het podium)

VAN KERKHOVEN: Okee beste mensen, de jury is er uiteindelijk in geslaagd om een winnaar aan te duiden, maar ik moet zeggen, het is een héél zware bevalling geworden hoor.

BOMPA: (reageert luid van uit de zaal) Hier is 't ook een zware bevalling...! Weet jij dat...!

VAN KERKHOVEN: De kandidaten mogen nu weer tot op het podium komen graag.

(Yvonne en Aalput komen weer op het podium. Yvonne heeft moeite om in balans te blijven. Ze hikt)

BOMPA: (roept naar de paravent) Fons...?

FONS: (OFF) Ja, wat is 't...?

BOMPA: Ze gaan den uitslag geven.

(Fons komt nieuwsgierig tevoorschijn van achter paravent)

VAN KERKHOVEN: Mag ik dan nu de beslissing van de jury graag? Meneer pastoor...?

PASTOOR: Ik stem voor groen! (Aalput)

VAN KERKHOVEN: Mijn stem gaat naar rood! (Yvonne) Mevrouw de burgemeester beslist dus over winst of verlies.

BURGEMEESTER: Ik stem voor... groen! (Aalput)

(Hevig protest van Fons die terstond op het podium stapt)

FONS: (tot burgemeester) Dat is niet zo plezant zeker dan toen in 't geniep met twee in den auto achter het kerkhof...?

VAN KERKHOVEN: (tot Fons) Mag ik meneer vragen om alstublieft terug in de zaal plaats te nemen?

(Fons gaat het trapje af maar blijft tegen het podium aanleunen)

BURGEMEESTER: (toch wat uit haar lood geslagen, vraagt het woord) Ik kom terug op mijn beslissing. Ik stem op rood! (Yvonne)

AALPUT: (woedend) Dat kan niet hé! (roept luid) Dat kan niet hé...! Eerst op mij stemmen en dan op haar! Nee, dat kan niet! Hier maak ik een rechtszaak van...!

(Chaos op het podium waar iedereen z'n zegje wil doen)

VAN KERKHOVEN: Als voorzitter ben ik van mening dat de vrouwengilde best een rechtszaak kan missen.

PASTOOR: Hoe gaan we 't dan oplossen...?

BURGEMEESTER: Ik stel voor dat het publiek door middel van een applaus moet beslissen wie de winnaar wordt!

(Fons zal aanstonds het publiek dirigeren bij het applaus)

VAN KERKHOVEN: (tot publiek) Wie stemt er op groen...? (na het applaus) Wie stemt er op rood...?

(Het staat natuurlijk vast dat Yvonne het meeste applaus zal krijgen. Plots duikt ook de voetbaltoeter op van achter de paravent)

VAN KERKHOVEN: Dan gaan we nu de naam van de winnaar meedelen.

ALAIN: (roept) Kunt ge niet even wachten...?

VAN KERKHOVEN: Hoe lang...?

ALAIN: Tot ons kindje geboren is.

PASTOOR: (veert recht, dan verwonderd) Wordt daar ergens in de zaal een kindje geboren...?

FONS: Ja, meneer pastoor.

PASTOOR: Moet ik even komen helpen?

FONS: Nee meneer pastoor, want dan is 't er ene met ne varkenskop!

(Bompa begeeft zich nu ook achter de paravent)

ALAIN: (OFF) Nathalieke, ge moet persen! En blijven persen...!

(We horen het gekreun en gekerm van Nathalie)

ALAIN: (OFF, luider en luider) Oeioei...! Oeioei...! Oei....oei... oei...!

(We horen het geluid van een neerploffend lichaam)

BOMPA: (roept naar Fons die nog steeds tegen het podium staat) Fons, den Alain is van zijne sokkel gevallen...!

FONS: (terwijl hij paniekerig richting paravent gaat) Laten liggen...! Gene paniek...! Laten liggen...!

(We horen een sirene op de achtergrond. Twee ambulanciers stoten binnen met een brancard tot bij de paravent)

AMBULANCIER 1: Wie is hier zot geworden...?

FONS: Niemand. Waarom...?

AMBULANCIER 1: Waarom bellen ze dan naar 't zothuis?

FONS: (tot Bompa) Hebt gij naar 't zothuis gebeld...?

BOMPA: (aarzelend) Ik euh..., ik dacht dat..., dat...

AMBULANCIER 1: Wie moeten we meenemen?

AMBULANCIER 2: We gaan niet terug met lege handen hé, want dan krijgen we onze premie niet!

FONS: (ad Bompa) Pak die ouwe hier dan maar mee!

(De ambulanciers leggen een spartelende Bompa op de brancard, snoeren hem in en pakken hem mee)

FONS: (spuwt gemotiveerd in z'n handen) En nu zullen we die kleine eens op de wereld gaan helpen! (kijkt naar boven, slaat een kruisteken) Lieven Heer, ik heb u nog niet dikwijls om hulp gevraagd, maar nu heb ik u toch nodig! (gaat weer tot achter paravent)

PASTOOR: (tot Van Kerkhoven) Gaan we nog verder met de wedstrijd of hoe zit dat...? De mensen in de zaal komen om een winnaar te zien hé!

VAN KERKHOVEN: Okee, we kunnen niet blijven wachten. (tot het publiek) Na een hevige en slopende finale kennen we eindelijk de winnaar van de hoofdprijs. (met Oscar-allure) En The Winner is... YVONNE BEX...!

(Yvonne weent met een mengeling van blijdschap en dronkenschap. Ze wordt overladen met felicitaties, bloemen en een grote specimen cheque van 10.000 Euro)

VAN KERKHOVEN: Mag ik Yvonne Bex graag om een korte reactie vragen alstublieft?

(Maar Yvonne weigert. Van Kerkhoven spoort het publiek aan om "speech" te scanderen. Yvonne wordt gepusht en zet uiteindelijk een stapje naar voor)

VAN KERKHOVEN: Algemene stilte graag...! (geeft dan haar micro aan Yvonne)

(Yvonne wil aan een speech beginnen, maar dan horen we plots in de zaal het gehuil van een pasgeboren baby. Fons gaat met de in zijn jas gewikkelde baby op het podium tot bij Yvonne)

FONS: (tot Yvonne) Alstublieft, hier is uwen eerste prijs! (ad baby) Het kind heeft natuurlijk wel iets weg van ne cactus, maar dat is Alain z'n schuld!

YVONNE: Waar zit Alain...?

FONS: Zoals te verwachten ligt die daar ergens tegen moeder aarde!

(Yvonne weent van geluk)

FONS: En zoals ge kunt zien is niet iedereen tegen u hé.

(Alain is ondertussen overeind gekomen. Hij gaat zwijmelend tot op het podium)

ALAIN: (toch nog even het noorden kwijt, dan tot Fons) Waar ben ik ergens...?

FONS: Op de kookwedstrijd.

ALAIN: (tot Yvonne, ad baby) Is dat uwen biscuit?

FONS: Nee pipo, deze biscuit hebt GIJ gebakken...!

ALAIN: (verwonderd) Ikke...?

FONS: Ja, gij zijt vader geworden, en daar staat een chapappeke aan, en 't is gene rosse.

ALAIN: (neemt de baby aan) Zèg, die jas is wel een beetje te groot, hé pake.

FONS: Dat is niet erg, daar groeit 'm nog wel in.

YVONNE: Fonske...? (hikt)

FONS: (legt zijn hand liefjes rond Yvonne) Ja, zeg 't eens, mijn lief keukenprinseske.

YVONNE: Waar is ons Nathalie...?

FONS: Daar gaan we nu naartoe, kom maar eens mee. Maar pas op voor 't trapke hier, want gij hebt bijna een heel fles wodka in uw kas geslagen.

ALAIN: (lief tot baby) Gaan wij ook mee naar de mama? Ja. Allé kom. (houdt de baby richting Fons) Kijk maar eens naar ons pake. (haalt z'n neus op) Dat is ne rare hé...!

(Alain met de baby volgt Yvonne en Fons richting paravent)

YVONNE: Fons, uw wondermiddel deugt niet.

FONS: Natuurlijk. Ge hebt het verkeerde potteke gebruikt!

YVONNE: Wat zat daar dan in?

FONS: Waspoeder...!

ALAIN: Oei, dat wordt de volgende dagen een indigestie voor de jury.

FONS: (tot Alain onderweg naar paravent) Wat zou er met den oven van Aalput gebeurd zijn...?

ALAIN: De Nico Janssens stond bij mij nog in 't krijt.

FONS: Hoe...?

ALAIN: (bekent) Ik heb hem gevraagd om die linkse oven te laten ontploffen!

YVONNE: Daarom had gij me gezegd dat ik de rechtse oven moest nemen...!

ALAIN: Ja make. (kinds) Ik ben nen deugniet.

FONS: (met schouderklopje) Merci Alain, gij zijt de slechtste nog niet.

ALAIN: (niet weinig trots) Nee pake. (tot baby) Dat is ook den eerste keer dat ons pake zoiets tegen mij zegt.

YVONNE: En waar zit den Bompá ergens...?

FONS: Die is waar hij moet zijn.
YVONNE: En waar is dat...?
FONS: In 't zothuis...!!!

D O E K